

STRIJD

KREEET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

GEORGE L. CARPENTER, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

A. C. BEEKHUIS, Terr. Kommandant.

43ste JAARGANG No. 2.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

FEBRUARI 1942.

Territoriaal Hoofdkwartier :
voor Ned.-Indië : Roemer Visscherweg 7, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

„WIE IS TOCH DEZE?“

„Wie is toch Deze, dat ook de wind en de zee
Hem gehoorzaam zijn?“

JEZUS STILT DEN STORM.

„En op denzelfden dag, als het nu avond geworden was, zeide Hij tot hen: Laat ons overvaren aan de andere zijde!

En zij, de schare gelaten hebbende, namen Hem mede, gelijk Hij in het schip was; en er waren nog andere schepjes met Hem.

En er werd een groote storm van wind, en de baren sloegen over in het schip, alzoo dat het nu vol werd.

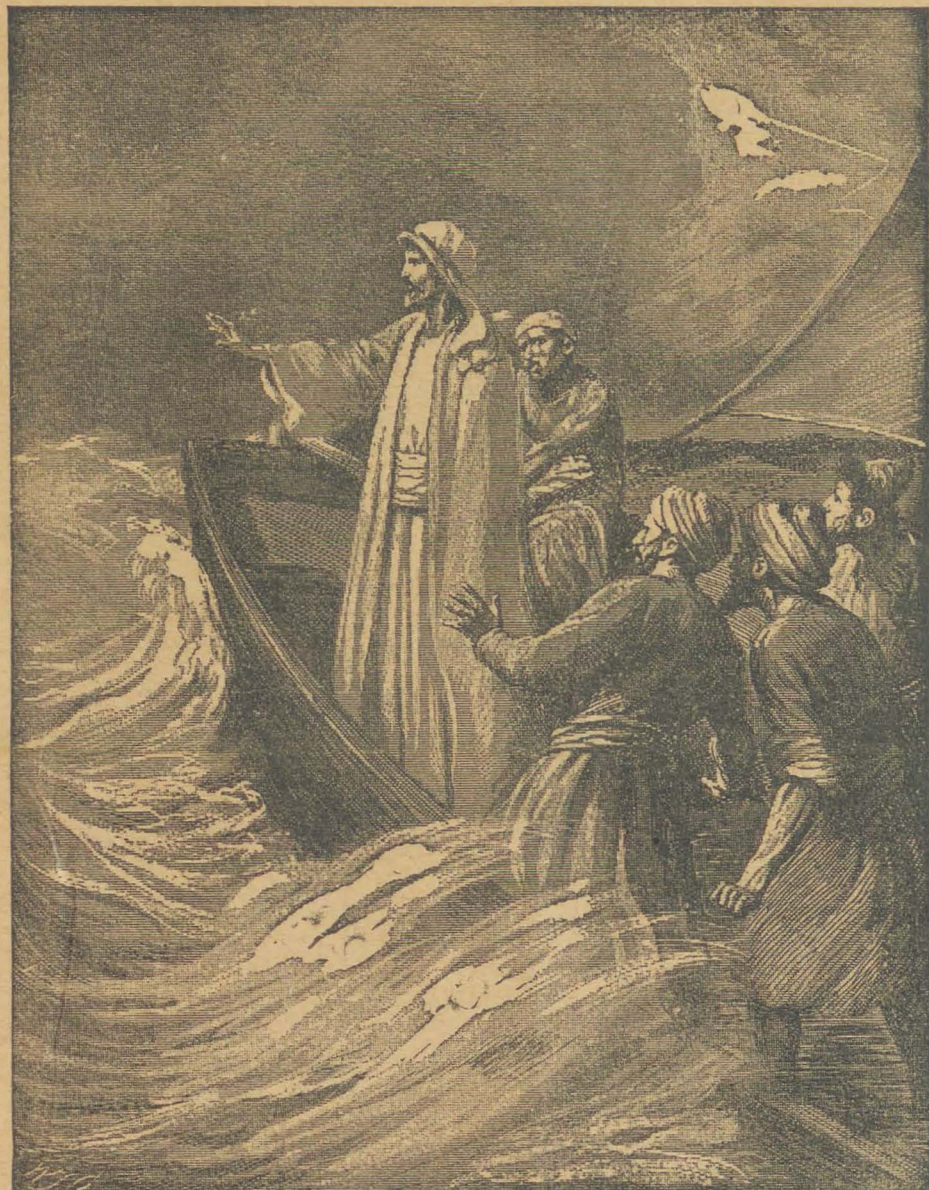
En Hij was in het achterschip, slapende op een oorkussen; en zij wekten Hem op, en zeiden tot Hem: Meester! bekommert het U niet, dat wij vergaan?

En Hij opgewekt zijnde, bestrafte den wind en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en er werd groote stilte.

En Hij zeide tot hen: Wat zijt gij zoo vreesachtig? hoe hebt gij geen geloof?

En zij vreesden met groote vreeze en zeiden tot elkander: Wie is toch Deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?“

Markus 4 : 35-41.

DE discipelen van Jezus waren zeer ervaren zeelui, voornamelijk goed vertrouwd met de zee van Galilea, waar soms zeer plotseling een storm kon opsteken, welke menigmaal schepen en schepelingen schipbreuk had doen lijden.

Na een vermoeienden dag gaan ze op zekeren avond in hun boot, om de wateren over te steken, teneinde overeenkomstig de opdracht van den Meester, Die met hen aan boord is, naar den anderen kant te varen.

En dan komt al spoedig die verraderlijke storm. Zij zwoegen als echte zeelui, maar ze kunnen het niet houden, golf na golf komt overboord; zij zijn in groot gevaar. Hun ploeteren helpt niet. Teneinde raad roepen zij den Meester, Die in het achterschip rustig ligt te slapen.

Meester! Wij vergaan!

En dan bemerken zij welk een wondere macht Hij heeft. De natuurkrachten onderwerpen zich aan Zijn wil en de wind gaat liggen. Er komt groote stilte en veilig bereikt men de haven.

Wondere Jezus!

In deze wereld woedt al geruimen tijd een geweldige storm. Gierende geluiden van duikbommenwerpers en vallende projectielen, alsmede van hartverscheurende sirenes, worden gehoord, als uiterlijke bewijzen van dien storm. En er is gevaar, ontzaglijk groot gevaar!

Gevaar voor het leven van onze vrouwen en kinderen; gevaar voor onze vrijheden en rechten; gevaar voor de voortbrengselen van onze cultuur; gevaar voor volk en vaderland; gevaar voor geheel de menschheid! Er is groot gevaar, dat wij VERGAAN. Men vraagt zich af: O, is er dan niemand, die den storm kan stillen? Moeten wij dan werkelijk

vergaan met al, wat ons lief is? Moeten wij wegzinken in den poel en overgeleverd worden aan de machten der duisternis? En men ploetert en werkt, men zwoegt en klaagt en het schip loopt vol. Wij zijn en blijven in gevaar.

Is er dan werkelijk geen uitkomst!

Toch wel! Jezus is dicht nabij. Wij moeten doen juist, wat de discipelen deden, wij moeten Hem roepen. En dan? Ja, dan komt het allerbelangrijkste, dan moeten wij Zijn stem gehoorzamen en Zijn wil volbrengen.

Nu raken wij de kern van de zaak. De storm, welke is ontstaan in deze wereld, vindt zijn oorsprong in het onbekeerde, zondige menschenhart, hetwelk vol hoogmoed, zelfzucht, haat en bedrog is. Daar is het centrum van den storm, van de onrust, van het leed. Wat moet er dan gebeuren?

Evenals op de Galileische zee zich de natuurkrachten onderwierpen aan den Meester, zoo moeten wij menschen het ook doen.

Vraagt naar den wil des Heeren, volbrengt dien wil, geeft Gode eer door volkomen gehoorzaam te zijn aan Zijn stem en dan komt de vrede — dan komt de rust in uw ziel en straks ook in deze wereld. O, dat de menschheid maar leere des Heeren wil te volbrengen!

DE DISCIPEL:

Meester, de stormwind zweept woedend
De bruisende zee omhoog!
Nog zwarter dan nacht is de hemel,
Geen schuilplaats ontwaart mijn oog.
Sta dan toch op van Uw leger,
Meester, daar dreigt gevaar!
Indien Gij niet wilt helpen en redden,
Is spoedig ons einde daar.

DE MEESTER:

De wind en de golven beheerscht Mijn wil:
„Zwijg, wees stil!“

Hoe ook de zee en de stormwind woedt,
Al razen de machten der hel in dien vloed,
Geen water, geen rukwind, geen bliksemschicht
Vernielt ooit het schip waar de Meester ligt,
Die 't al beheerscht door Zijn heil'gen wil:
„Zwijg, wees stil!“

DE DISCIPEL:

Meester, mijn hart is bekommerd
En smart drukt mijn ziel terneer!
Omringd zie 'k van droefheid en rouw mij,
Ontwaak toch en help, o Heer!
Al mijne zonden benauwen,
Kwellen mijn ziel ter dood!
Ik verga, ik verga, o mijn Meester,
O red mij uit dezen nood.

Meester, de storm is geweken!
Na duister en nacht'lijk zwart
Beschijnt nu de zon weer de aarde,
Verlicht de zon ook mijn hart.
Blijf mij nabij, mijn Verlosser,
Laat mij niet meer alleen;
Dan zal heerlijk mijn harte vervuld zijn
Met vreugde na droef geweest.

Door Kommandant A. C. BEEKHUIS.

UIT DE GESCHRIFTEN EN TOESPRAKEN
VAN WILLIAM BOOTH.

III.

Woorden, welke ook heden ten dage nog van toepassing zijn.

„Wandelt als kinderen des lichts.”

„Dit vers is een van de schoonste en meest betekenisvolle uit den bijbel. Ik zou niet weten op welke andere wijze men in zoo weinig woorden, zulk een groot stuk van de Heilswaarheden zou kunnen uitdrukken. Wij lezen in den eersten brief van Johannes, hfdst. 1:7 „Indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander en het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonde.”

Wij willen een oogenblik de moeite nemen dit vers te overdenken. Stel U voor, dat ge u midden in den nacht in een donker bosch bevindt, waar geen geëffend pad is. Wilde dieren huilen, slangen sissen en van alle kanten dreigen geheime gevaren. Vóór u waant ge een diepen afgrond. Doch juist op het oogenblik, dat ge niet meer kunt, sta ik voor u met een lantaarn in de hand en zeg: „Wanneer gij in dit licht wandelt, zult gij alle gevaren kunnen ontloopen en uw doel veilig bereiken.” Verlicht, vol dank en vreugde, zoudt gij mijn raad aannemen en het licht volgen.

Op dezelfde wijze spreekt God tot ons. Wij leven in een wereld, waar ons lichaam, onze ziel en onze geest gedurig van gevaren omringd zijn. Demonen en kwaadwillige menschen wachten slechts op de gelegenheid om ons kwaad te doen. De dood zit ons op de hielen, één misstap en wij zinken in den afgrond. In eigen kracht is het niet mogelijk een weg te vinden, die trots alle gevaren ons tot dit doel zou leiden. Doch Jezus belooft: „Ik zal uw Gids zijn. Ik zal u den rechten weg toonen. Al Mijn bemoeiingen zijn echter tevergeefs, als gij dit licht niet volgt.”

Deze roepstem vernemen wij op verschillende wijze. Ons geweten, die innerlijke stem, zegt ons, wat wij moeten doen. Wandelen wij in dit licht?

De Heilige Geest leidt ons in alle waarheid. Johannes zegt: „Dit was het waarachtige licht, hetwelk verlicht een iegelijk mensch, komende in de wereld.” De Heilige Geest toont ons den weg en het doel. Volgen wij het licht?

Wij hebben ook onzen bijbel. Lezen wij de Heilige Schrift? Doen wij hetgeen zij ons leert? Als wij leven volgens den bijbel, wandelen wij in het licht.

Het reeds ontvangen licht trouw te volgen is het zekerste middel, om meer licht te ontvangen over de Goddelijke dingen.

VADER WEET HET.

„Jantje, denk je niet, dat je meer krijgt dan je dragen kunt?” vroeg Frank aan zijn broertje, dat daar stond met open armen, terwijl hij de pakjes, die zijn vader hem op de armen legde, in ontvangst nam. „Je hebt nu al meer dan je dragen kunt.”

„Maak je maar niet bezorgd,” antwoordde Jantje met een zacht, gelukkig stemmetje; „vader weet, hoeveel ik dragen kan.”

Zoo legt onze Hemelsche Vader ons geen last op, dien we niet dragen kunnen.

EEN WOORD TOT DE OUDERS VAN DE PAS GEMOBILISEERDE JONGELUI.

„..... werd een gedurig gebed tot God voor hem gedaan.” (Hand. 12:5).

HET is volkomen te begrijpen, dat U zich bezorgd maakt over het wel en wee van Uw jongen. Misschien is hij voor het eerst voor langen tijd uit het ouderlijk huis weggegaan. Waarschijnlijk is hij weggehaald van de schoolbanken. In elk geval heeft hij nog maar weinig levenservaring opgedaan en nu staat hij daar opeens middenin het soldatenleven, een leven, waarvan U wonderlijke verhalen hebt gehoord en dat voor U misschien totaal onbekend is. Hoe zal hij het nu maken? Zal hij opgewassen zijn tegen al de moeilijkheden? Zullen zijn superieuren hem kunnen begrijpen? Want och, haast niemand begreep den jongen! Zal zijn gezondheid al die ontberingen kunnen doorstaan? Zal hij veilig terugkomen uit dezen oorlog en zal hij terugkomen, rein en onschuldig, juist zoals hij was, toen hij wegging?

Deze en honderden andere vragen zullen tot U komen, Uw dag bezwaren en den nacht onrustig maken. Menige tranen zal moeder laten vallen, uren lang zal vader zitten, stilzwijgend, denkend aan zijn jongen. Ach vrienden, dit is volkomen begrijpelijk, vreemd zou het zijn, indien het niet zoo was, want immers heeft U Uw jongen lief.

Mag ik U wat raad geven in deze? In de eerste plaats moet U Uw jongen volkomen vertrouwen. Hoe hij reageert op al de invloeden, die nu tot hem komen, zal grotendeels beslist worden door zijn levensbeschouwing en die heeft Uzelf in groote mate gevormd. Nu komt het er op aan, of hij goed opgevoed is of niet.

Dan moet U niet vergeten, dat hij niet meer een jongen is, maar een man. Op hem is de groote taak gelegd zijn land, zijn volk, de rechten van zijn natie, de veiligheid van de jongeren te verdedigen en dit zal hem eigen waardigheid doen beseffen, hem zelfstandig maken. Hij zal nu wellicht niet meer zoo ontvankelijk zijn voor de goede woorden van moeder en vader. Natuurlijk zal hij er wel naar luisteren, maar in zijn hart zal hij meenen, dat U weinig afweet van zijn leven en omstandigheden en dat hij het heusch wel beter weet.

Inderdaad is hij omringd door groote gevaren, niet alleen — of zal ik zeggen allermint — lichamelijke gevaren. Helaas, niet alle soldaten beseffen de grootheid van hun taak. In een groep mannen zijn er, jammer genoeg, bijna altijd één of twee, die er genoeg in vinden een onschuldigen jongen „wijs” te maken en de groote vraag is: Hoe zal hij daarop reageren?

Betweters en sofisten zullen er wellicht om lachen, maar uit eigen ervaring weet ik, welk een kracht er uitgaat van het oprecht gebed van een liefhebbende moeder. Er gaat zulk een invloed van uit, dat in tijden van moreel gevaar, U Uw jongen als het ware kunt omringen met een muur, zoodat hij, al begrijpt hij het zelf niet, niet in staat zal zijn toe te geven aan de verzoeking.

Schrijf hem geen brieven vol vermaningen en waarschuwingen; schrijf hem brieven vol nieuws van het ouderlijk huis, vol van al die kleine dagelijksche dingen, die tot nu toe, deel hebben uitgemaakt van zijn leven, want, al meent hij, dat hij een man is, en al heeft hij een groote taak te vervullen, in zijn hart is hij toch nog steeds Uw jongen. Zijn belangstelling gaat uit naar de dingen van vroeger en hij heeft misschien maar één verlangen en dat is om naar huis te mogen gaan, maar U moet voor hem bidden. Niet een lang verhaal van woorden, maar echt uw hart uitstorten voor den Heer. Bepleit de zaak van Uw jongen voor den troon van Gods genade. Bidt, dat God hem zal beschermen en omringen met Zijn liefde. Laat hem weten, dat op een bepaald uur zijn ouders samen neerknielen voor Gods troon om voor hem te bidden.

Ik wil eindigen met deze woorden: vertrouw Uw jongen volkomen en bidt voor hem met een volkomen hart.

Iemand, die in 1917 één der jongens was.

ONS ZUSTERHOEKJE

Enkele jaren geleden zeide een jonge vrouw, die mooien arbeid verrichtte onder de vrouwen in een Londensch slumdistrict, tot een van mijn vrienden: „U heeft nog nooit iets gedaan voor mijn moedersamenkomst”. „Wat kan ik doen?” was het antwoord. „Ik zing niet en ik ben ook geen spreker”. „O, er zijn vele dingen, die ge zoudt kunnen doen”, ijverde de jonge vrouw. „Als u b.v. elk van de vrouwen eens een geschenk gaf, als ze Donderdagmiddag komen?”

Dit werd afgesproken en de volgende week werden 200 potten met mooie bloeiende planten bezorgd in het wijk-lokaal — een gift van mijn vriend.

Na de moedersamenkomst werden ze verdeeld en in vele huizen kwam daardoor dien dag wat vrolijkheid. Ik weet niet, wat er met 199 van de potten gebeurde, doch van één weet ik de geschiedenis en die wil ik u hier vertellen.

Het was een pot met witte narcissen, die zijn weg vond naar een armelijk huis. De vrouw, die den pot gekregen had, zette hem heel voorzichtig op de kale tafel middenin haar kamer. Op een afstand ging zij toen de bloemen bekijken, doch opeens trof het haar, hoe vuil de tafel afstak, tegen de reine witte bloem. Wanneer had ze hem ook weer het laatst geschrobd?

Het volgend oogenblik was de pot naar een ander plaatsje verhuisd en met energie werd de tafel geschrobd. „Ziezoo, dat is beter”, zeide ze tevreden, toen de pot er weer middenop prijkte. Maar nu viel haar oog op de gordijnen. Hoe slordig en smerig hingen ze daar! Het duurde niet lang, of ze waren in de waschteil en toen haar man dien avond thuiskwam van zijn werk, hingen ze keurig schoon alweer voor het raam.

Dien avond kwam hij sober thuis, iets wat zelden gebeurde. Ofschoon hij door het zondige leven, waarin hij was vervallen, zeer achteruitgegaan was, had hij zijn liefde voor bloemen behouden. Het eerste, wat hij daarom deed, was naar de narcissen toegaan en ze bewonderen.

„Wat zijn ze mooi!” was zijn uitroep, en met groote verwondering voegde hij er aan toe: „En wat heb je met die tafel gedaan? ’t Is lang geleden, dat ik die zoo schoon gezien heb. En kijk eens naar die gordijnen!”

En toen, als in een alleenspraak: „En die vloer kan er ook beter uitzien, als hij eens flink geboend wordt.” En zoo gebeurde het. Dit was het begin van een nieuw leven voor deze beide menschen. Al het goede, dat door dronkenschap en zondig leven bijna was verstikt, kwam boven. Samen gingen ze naar

DE BLOEMEN,
DIE EEN
GEHEEL
GEZIN
TOT
VERANDERING
BRACHTEN.

de kerk den volgenden Zondag en God deed het wonder van de verandering des harten. Om U het einde van de geschiedenis te vertellen: de man werd later tuinier bij een familie, die even buiten Londen woonde en dankte God voor de reine witte bloemen, die de oorzaak werden van zijn terugkeer tot Hem.

Zusters, vergeet niet, wat een kleine vriendelijkheid ook vandaag in uw omgeving doen kan!

DE MEEST-GEGARANDEERDE SCHUILPLAATS.

Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen (Ps. 91:1).

Hij versteekt mij in Zijn hut ten dage des kwaads, Hij verbergt mij in het verborgene Zijner tent, Hij verhoogt mij op een rotssteen (Ps. 27:5).

Op U, o Heere, betrouw ik..... wees mij tot een rotssteen, tot een zeer vast huis, om mij te behouden (Ps. 31:3).

KERSTFEEST MET DE MILITAIREN.

Indien onze officieren niet zoo absoluut in beslag genomen waren met hun arbeid en zij zich tot schrijven zouden hebben neergezet, zouden er ongetwijfeld blijde berichten zijn binnengekomen over vreugde en vriendschap aan onze militairen bereid gedurende het Kerstfeest. Nu nemen we alleen hier en daar iets over uit de correspondentie.

Adjutant Gladpootjes schreef van „ergens op Java”: „Op den 1sten Kerstdag had ik toestemming gevraagd een Kerstwijding te mogen houden, wat werd toegestaan. Om half zeven was het dagverblijf tot mijn beschikking gesteld en een groot aantal mannen was bijeengekomen. Het was een groote vreugde voor mij om later van verschillende hunner te mogen vernemen, dat „zij zichzelf hadden teruggevonden”. Met dankbaarheid zal ik de kansen aangrijpen, die mij hier geboden worden, opdat velen niet slechts „zichzelf” zullen terugvinden, doch God zullen vinden en Zijn vrede. Des avonds was er een gezellige avond in het dagverblijf. Met behulp van enkele wapenbroeders, heb ik den Kerstboom opgetuigd. Verschillende autoriteiten waren aanwezig. Ik had het voorrecht den avond in te leiden”.

Majoor Uylings had toestemming om „ergens aan de Moesi” den militairen een Kerstfeest te bereiden en op 1sten Kerstmorgen werd onder leiding van Majoor Barbier een dienst gehouden in het dagverblijf. Ruim 100 mannen waren aanwezig. Sommigen hunner begeleidden den Kerstzang met hun muziek-instrumenten, w.o. een viool, wat een fijne hulp was bij het zingen, dat overigens erg goed was. Intense aandacht was er voor de prediking door de Majoors; diepe ontroering en beweging des harten was op vele aangezichten te lezen. Sommigen hadden geen woorden bij het afscheid nemen, doch de krachtige handdruk zeide meer dan woorden. Op royale wijze had Majoor Uylings gezorgd voor tractaties, die zeer gewaardeerd werden, doch men voelde uit alles dat onze mannen dit toch niet het voornaamste vonden dien morgen.

Van T a r a k a n schreef Adjutant van Kralingen, dat er ruim 1400 Kerstpakketten waren rondgedeeld.

In Djember werd een Kerstfeest georganiseerd, waaraan door alle kerken en het Leger des Heils werd deelgenomen. Dit feest was zeer geslaagd en was erg mooi, schrijft Adjutant Smid. In Besoekei werd eveneens een feestelijke samenkomst gehouden, terwijl de mannen, die hieraan niet deel konden nemen een Kerstmand kregen.

JERUZALEM'S HISTORISCHE SCHUIKELDERS

Salomo's bomvrije steengroeven.

Geen enkele stad ter wereld bezit zulk een ruimen en daarbij zulk een historisch schuilkelder als gevonden wordt te Jeruzalem. „Wat meer is”, zegt de Christian Herald, waaraan de Australische Strijdkreet onderstaande gegevens ontleent, „de hoogste autoriteiten verklaren, dat deze schuilkelders veiliger zijn dan de Londensche ondergrondstations”.

Deze bedoelde schuilkelder is niets minder dan een groote onderaardsche spelonk beneden de stad en is bekend als Salomo's steengroeve, daar als vaststaand wordt aangenomen, dat Salomo hier de steenen liet vervaardigen voor den tempelbouw.

Negentig jaar geleden was het bestaan van deze spelonk nog onbekend. Op zeer toevalige wijze werd ze ontdekt door een Engelsman in 1852, Mr. Barclay. Hij was uit met zijn hond, die plotseling wegrende achter een vogel aan. Hij verdween achter een boschje dicht bij den ouden stadsmuur bij de Damaskuspoort. Onmiddellijk hoorde men een gejam, alsof het dier in nood was.

Mr. Barclay haastte zich naar de bewuste plek en bemerkte, dat de hond in een spleet gevallen was. Het dier was spoedig gered en toen men een verder onderzoek ging instellen, bleek de spleet uit te loopen in een groote ruimte, die zich honderden meters onder de stad uitstrekte. Meer nauwkeurig onderzoek wees uit, dat men te doen had met een groote steengroeve.

Deze loopt in Zuidelijke richting, is 1000 voet lang, zich op sommige plaatsen verbreedend, terwijl de zoldering door groote pilaren van rotssteen wordt opgehouden. Hier

DE BIJBEL IN ONZEN TIJD

werd ongetwijfeld de steen voor Salomo's tempel gehouwen. Deskundigen verklaren, dat de hoeveelheid steen, die hier weggehaald is, voldoende zou zijn om Jeruzalem driemaal op te bouwen.

De kleur van den steen is melkweit en Josephus, de geschiedschrijver, beschreef den tempel als zijnde „gelijk een berg van sneeuw”, eveneens zeggende, dat „hij geheel van witte steen gebouwd was”.

De bijbel vertelt ons, dat de steenen voor den tempel klaar gemaakt werden in de steengroeve.

„Het huis nu, als het gebouwd werd, werd met volmaakte steen, zoals hij toegevoerd was, gebouwd; zoodat geene hameren, noch bijl of eenig ijzere gereedschap gehoord werd in het huis, als het gebouwd werd.” 1 Kon. 6:7.

Het geluid, veroorzaakt door het uithouwen der steenen, kan vanuit deze steengroeven onmogelijk gehoord worden, hoewel ze zeer nabij zijn. Met grooten spoed zijn in deze tijden de steengroeven nu in gereedheid gebracht als schuilkelders voor de bevolking.

In normale tijden vormden zij een van de grootste attracties van de Heilige Stad. Wanneer men ze binnengaat door de opening bij de Damaskuspoort, ontvangt men een lamp, terwijl de gids een toorts draagt, om sommige kamers beter te belichten. Het pad is ruw en oneffen.

De gids toont dan o.m. aan, hoe de steenblokken van de rots gescheiden werden door houten wiggen. Men kan de inkepingen zien, die met gereedschappen in de wanden werden gemaakt. Hierin werden de houten wiggen gedreven, die daarna nat werden gemaakt. Ze zetten dat uit en werkten op deze wijze den steen los. Het blok werd dan op houten rollen vervoerd, naar de steenhouwers-werkplaats, die ook nog vandaag te zien is; de vloer bestaat uit een dikke laag steensplinters. Uitgehouden nissen in de wanden, toonen de plaats aan, waar een kleine lamp moet gehangen hebben. De wand is daar zwart gebrand.

De steensoort is niet hard en kan gemakkelijk verwerkt worden, doch zoodra ze aan de buitenlucht wordt blootgesteld, ondergaat ze een verhardingsproces en een zeer scherpe beitel is noodig, om er dan eenigen afdruk op te maken.

Deze bijzondere steensoort wordt ook nergens anders gevonden. Experts op dit gebied hebben uitgevonden, dat de steensoort in de oude fundamenten van den tempel dezelfde is, als die in deze groeven gevonden wordt.

Omtrent het aantal personen, dat in deze tot schuilkelders ingerichte plaats, dekking kan vinden, bestaat verschil van meening. De wachten meenen van minstens 10.000 menschen. Men heeft er verlichting aangebracht en degenen, die bij luchtaanvallen hier een schuilplaats zoeken, bevinden zich 20-25 meter onder den grond.

Zoo werd dus de grootste onderaardsche schuilkelder reeds 3000 jaar geleden gegraven.

BANDOENG I.

Opdrachtdienst geleid door den Kommandant.

Op Zondagmorgen 11 Januari werd de Heiligingsamenkomst in ons korps geleid door den Kommandant. Ook mevrouw Beekhuis was aanwezig. Het samenzijn droeg een bijzonder karakter, want het dochtertje van de Kapiteins Sterk zou worden opgedragen aan God en het Leger, terwijl ook de kinderen van het Kinderhuis voor de laatste maal in ons midden waren.

De spannende tijdsomstandigheden en de gedachte aan wat het opkomend geslacht van onze dagen kan wachten in de toekomst, als de kinderen aan God gewijd zijn, zette een zeer ernstig stempel op deze samenkomst. Allereerst zongen de kinderen te zamen een lied. Wij zullen hen missen in ons midden, want menigmaal hebben zij ook bij gelegenheden als deze, ons vergast op hun zang. Daarna belichtte de Kommandant aan de hand van de geschiedenis van Simsons ouders, de noodzakelijkheid Gods voorlichting bij de opvoeding der kinderen te vragen.

De opdracht zelf was een plechtig moment, dat diepen indruk maakte vooral op de ouders. Dit kwam uit in hun persoonlijk getuigenis, dat sprak over hun grootste verlangens hun kleine meisje op te voeden tot eer van God. Moge de herinnering aan dezen morgen hun immer een steun zijn daarbij.

Des namiddags leidde de Kommandant een gezegende bijeenkomst in korps II voor een stampvolle zaal. Enkele zielen ontsloten hun hart voor den Heiland, tot groote vreugde der heilssoldaten.

De Chef-Secretaris en mevrouw Lebbink, alsook Brigadier en mevr. Hiorth stonden den Kommandant terzijde.

„IK GA OM TE STERVEN!” VOOR

DONKERE DAGEN!

//

Onderstaande brief werd geschreven door kapelmeester Herbert E. Palmer, van het Leger des Heils-korps te Perth in Australië. Deze makker, een neef van Colonel William Palmer (R), stond bekend als een goed en geliefd heilssoldaat. Met 10 andere heilssoldaten vertrok hij in Juni 1940 als sergeant met de Australische troepen naar Syrië. Hij werd kapelmeester van de regimentsmuziek en wanneer het muziekkorps niet behoefde te spelen, was hij brancarddrager. Op Zondagmorgen 6 Juli 6.30 uur werd hij gedood door granaatscherven. Zijn afscheidsbrief, geschreven 9 maanden voor zijn dood, is zeer ontroerend en geven wij door, om den bijzonderen geest aan te toonen, die de mannen van verschillende natie bezielt, in hun strijd voor recht en gerechtigheid.

Aan al mijn geliefden!

Voorgevoelens zijn dikwijls tot mij gekomen met betrekking tot gebeurtenissen van groote beteekenis in mijn leven en ook vanavond zijn deze gevoelens zóó sterk, dat ik ze neer wil schrijven.

Zeer spoedig zal ik vertrekken, om als soldaat in dezen oorlog te dienen. Ik ga om te sterven. Ik heb het gelaat van mijn geliefden en ook mijn geliefde plekjes voor de laatste maal gezien en als ik mijn geliefd land verlaat, zal dit voorgoed zijn.

Het is geenszins mijn verlangen een soldaat te zijn. Nooit heb ik het gewild, doch ik gevoel, dat het mijn plicht is en daarom ga ik en ik wil getrouw zijn. Hiertoe helpe mij God!

Ik verlaat het tehuis van mijn jongensjaren, dat mij het meest dierbare was. Ik verlaat een innig geliefden vader en moeder, beiden de nobelste menschen, die er bestaan; een lieve zorgzame moeder, een brave, sterke vader. Ik heb hen zeer lief.

Ik laat een lieve zuster achter, een van de beste meisjes, die er zijn. Ook zeg ik vaarwel aan mijn broers, fijne jongens. Garn zie ik misschien nog voor mijn dood, van Bill en Bob moet ik afscheid nemen. Het zijn twee pracht-mannen, die mij duizenden malen tóhulp waren. Mick, een jongere broer, gaat met mij mee. Hij is een dappere jongen. Vanaf het oogenblik, dat hij op zijn eigen stille manier bij zijn dienstneming zei; „Reken mij erbij, Herb”, was hij verlangend zijn plicht te vervullen en alles op te offeren.

Ik laat mijn innig geliefde achter, de meest loyale en beste echtgenote, die er is en die

ik mij nooit waardig gevoeld heb. Mijn hart is bitter bedroefd, als ik denk, dat zij de verantwoordelijkheid moet dragen voor mijn twee „rakkers”, Malcolm en Eunice, maar het is de prijs voor onze vrijheid. Ik hoop, dat ze op zullen groeien tot waardige kinderen. 'k Zou graag willen, dat Malcolm een Leger des Heilsmuzikant werd, die zijn taak zou liefhebben en dat Eunice het Leger trouw zal blijven en haar uniform zal dragen, evenals haar moeder, toen ik haar voor 't eerst ontmoette.

Verschillende van onze Legerjongens gaan met me mee en wetend, dat de oorlogstoestand ons dichterbij elkaar zal brengen, wil ik zeggen, dat ik ze liefheb, omdat ze volhard hebben. Ik heb veel familieleden en vrienden. Mijn leven is rijk en gelukkig geweest, omdat ik hen heb leeren kennen. Vaarwel! Niets liever willen wij, dan allen veilig thuis komen, doch de oorlog zal zijn offers vragen en ik ben bereid!

Mijn beste vriend gaat mee in den oorlog. Hij is een der meest trouwe mannen, dien ik heb leeren kennen en een hulp en inspiratie voor me geweest.

Ik zeg vaarwel aan het Leger des Heils en alles, wat het voor mij geweest is. Het heeft me geholpen en ik heb mijn uiterste best gedaan goed te zijn en recht. Duizenden malen heb ik gefaald, dat weet God alleen, doch vele malen heb ik Zijn vergiffenis ontvangen. Ik dank God, dat Hij mijn leven heeft willen gebruiken in de omgeving, waarin ik ben opgegroeid. Mick en Dulc (zijn broer en vrouw) kennen al mijn gevoelens hieromtrent. Waar nu de tijd dringt, vraag ik al de geliefden, die beloofd hebben Dule en de kinderen bij te staan, mijn diep gevoel dank te aanvaarden. Ik zou nog veel kunnen zeggen, doch dit is beter van niet. Vaarwel, mijn geliefden, vaarwel!

KERSTFEEST MET DE LEPROZEN.

Op onze Lepra-kolonies werd natuurlijk ook Kerstfeest gevierd. Over enkele willen wij wat vertellen. De Kommandant, vergezeld van Majoor Palstra was op Pelantoengan. De sfeer in de bijeenkomsten was bijzonder goed. Op de Indonesische afdeeling hadden de patiënten prachtig den boom versierd, toepasselijke teksten geschilderd voor de muren en een zangkoor gevormd, dat verdienstelijke medewerking gaf in de bijeen-

„Weest in geen ding bezorgd; maar laat uwe begeerten in alles, door bidden en smeeken, met dankzegging bekend worden bij God.

En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uwe harten en uwe zinnen bewaren in Christus Jezus.”

Filipp. 4:6-7.

Zelfs aan donk're wolken is een zilv'ren rand,
Als wij lot en leven weten in Gods hand;
Alles werkt ten goede, tot ons eeuwig heil,
Want Gods Vaderliefde kent noch perk noch peil.

komsten. De rust en vrede van dit Kerstfeest in dit afgelegen dal, vormde een groot contrast met het oorlogsrumoer van de groote stad en was een zegen voor onzen leider zelf.

De Europeesche patiënten voerden onder leiding van zuster Mirah enkele keurige tableaux uit, die veel zegen brachten. De Kerstboodschap door den Kommandant gepredikt werd met groote aandacht beluisterd en zal ongetwijfeld nog lang bewaard worden in het hart.

De feestelijke samenkomsten en maaltijden deden het hunne om de menschen gelukkig te maken. Majoor en mevr. Midtbö met hun helpsters de Majors Cullen en Robinson, hadden alle voldoening van hun werk. Ook voor de 13 lepravrije kinderen was een feestje belegd door Adjutant Dzubiel, terwijl Adjutant ter Telgte van het Hulp-ziekenhuis zijn menschen ook niet had vergeten. Alles te zamen was het een mooi en gezegend Kerstfeest.

Op Koendoer waar de bodem voor geeste-

lijken arbeid door het groote aantal Mohammedaansche patiënten, w.o. vele hadji's zeer moeilijk is, was de geest bijzonder treffend in de Kerstbijeenkomsten, geleid door Majoor Barbier. Stampvol was de zaal op Kerstmorgen en met ernst werd geluisterd naar het mooie Kerst-evangelie. Ook zijn er veel Chineesche patiënten en velen hunner zijn heilssoldaat in vol uniform. Keurig zongen zij gedurende deze dagen hun liederen onder leiding van mevrouw Uylings. De Demonstratie, gehouden in de groote eetzaal was een succes. Onder leiding van Majoor Hoffmann en de Luitenant werd de Kerstgeschiedenis in beeld gebracht door mooie tableaux, waarbij sommige heilssoldaten zongen. Na afloop werd met spanning geluisterd naar het Kerstverhaal door Majoor Barbier verteld. Het Gezinsbondfeest met bijna 40 zusters, de speciale samenkomsten voor de Christen-patiënten, kortom alles was gekenmerkt door een teeren verwachtingen geest, terwijl toch ook de vreugde en de getuigenissen het tot een stralend geheel maakten.

Heeft bidden eenig nut?

IN deze spannende dagen, nu de waarde van den godsdienst die zich kenmerkt door zijn talloze vormen en geloofsbelijdenissen, door de wereld over 't algemeen betwist wordt, vragen de menschen zich af, wat voor nut bidden heeft.

Ver terug, in de dageraad van de geschiedenis, is deze zelfde vraag ook al gerezen — in het Boek Job en sindsdien hebben de menschen haar steeds gesteld. Vandaag schijnt alles een zaak van „nut” of „profijt” te zijn en Koning Handelsgeest zwaait den scepter in een wereld, die hoofdzakelijk belang stelt in materiele zaken. De menschen vragen altijd, wat zij er uit kunnen halen en wat zij er mee kunnen verdienen. Het rijzen en dalen der prijzen

van effecten is meer waard dan de Leeuw van Juda en het Lam van Golgotha. De dingen, die men „ziet” worden meer gezocht, dan de dingen, die men „niet ziet”.

En toch worden er meer zaken door het gebed tot stand gebracht dan deze wereld wel kan droomen. Hebt gij wel ooit opgemerkt, dat een zorgeloos leven over 't algemeen een leven is zonder gebed? Degenen, die de waarde en de overwinning van gebed betwijfelen, zijn meestal diegenen, die niets van de voordeelen van het gebed afweten; maar geen mensch, die het gebed beoefent in zijn leven, zal twijfelen aan het nut, dat bidden heeft. Er is niet de geringste zaak op de heele wereld, die God niet hoort en verhoort.

Het nieuwe front van het Jongenshuis te Bandoeng. Thans is tengevolge van de opvoeding van sommige van onze gebouwen, in den nieuwen vleugel van bovengenoemd tehuis, het „Hoofdkwartier” gevestigd. In den vleugel, dien men rechts op den achtergrond ziet, zijn de groote jongens ondergebracht, die bijzondere scholen bezoeken en niet konden geëvacueerd worden. Ook wordt op dit terrein plaats gemaakt voor de Mobiele Canteens, terwijl de koffie gemaakt wordt in de groote keuken van het Jongenshuis.

APPËL!

Wel boys! de dingen beginnen voor jullie nu een vasteren vorm aan te nemen en tusschen twee wachten in, doe je goed de oorlogstoestanden eens rustig te overdenken en ernstig onder het oog te zien, hoe ze je persoonlijk leven, zoowel als dat van allen, die ge achterliet, vrouw, kinderen, moeder en vader, broers en zusters, verloofden, zullen beïnvloeden.

De herinnering aan den dag, dat je je mobilisatie-order ontving, ligt je nog versch in het geheugen. Vermengd met een halfbewust gevoel van sensatie en de gedachte aan nog onbekende avonturen, was het bittere gevoel van verdriet over al wat achter gelaten moest worden: geliefden, vrienden, kennissen en daarbij kwam voor velen de zorg voor het welzijn van het gezin. En meer — de scheiding kon weleens voor goed zijn, en ge hadt het gevoel, dat ge het hoogste offer bracht, wat ge kondt brengen voor de zaak van recht en gerechtigheid, vrijheid en eer.

De laatste afscheidsgroeten werden gewisseld, de reis naar de plaats van bestemming ondernomen en toen..... de reactie. Voor sommigen betekende dit een absoluut heimwee, voor anderen een afkeer van elken vorm van militarisme en voor bijna allen een gevoel van somberheid en lusteloosheid. Wat nu.....?

Voordat ge klaar zijt om den vijand te ontmoeten, moet ge eerst getraind worden. Het verstand moet leeren, hoe oogenblikkelijk de beheersching te hebben over het lichaam; ge moet leeren hoe dadelijk elke order te gehoorzamen; ge moet ook leeren, hoe het geweer te houden, totdat het oogenblik daar is, dat de vijand het doelpunt vormt. Al deze dingen worden te zamen gevoegd tot één woord: discipline. Je moet gedisciplineerd worden, zoodat je dapper en vastberaden zult zijn in de ure des gevaars. Een gedisciplineerd soldaat is een man, die onvoorwaardelijk de orders uitvoert, die hem gegeven worden.

En nu is het juist deze staat van voortdurende actie voor den militair, die in de vrije uren de zeer gevaarlijke reactie veroorzaakt van lusteloosheid en gebrek aan in-

teresse. Het is hiertegen, dat ik zou willen waarschuwen, want bijna altijd gaat deze toestand gepaard met het verlangen, dat er iets gebeuren zal oftewel: de zucht naar sensatie.

Ik wil niet schrijven over de morele gevaren, die jullie omringen; de tijd, dien ge reeds in de tangsi of tijdelijke legerplaats hebt doorgebracht, hebben je oogen wel reeds geopend voor het kwaad van den vleescheijken lust en indien je zelfrespeet, de eerbied voor degene, die je thuis achterliet of de herinnering aan in de jeugd genoten Godsdienst-onderricht, je niet hebben geholpen, zullen mijn woorden je dat zeker ook niet of weinig doen. Vergeet niet, dat het lichaam geschapen is tot een grootsch doel en eenige verkeerde daad onzerzijds kan dit doel schaden. Doch bovenal: je lichaam is een tempel Gods, waar Zijn Geest woont.

Wat ik echter enkele oogenblikken met je zou willen bepraten is het groote probleem: hoe je persoonlijkheid te bewaren, terwijl je toch terzelfdertijd een klein rad vormt in de groote militaire machine. Er is veel in het soldatenleven, dat naar beneden trekt, doch er is meer, dat kan verheffen, Je bent als het goud, dat in den smeltkroes gedaan wordt, het goede metaal wordt gezuiverd, de afval wordt hard en nutteloos.

Het is aan jezelf te beslissen, hoe je je vrijen tijd wilt gebruiken: met het zoeken naar kennis, die even kostbaar is als het goud of in het zoeken naar den afval, de lagere dingen van het leven.

Bij het najagen van het laatstgenoemde, zult ge als kameraden hebben de lagere, minderwaardige elementen; bij het zoeken naar het eerste misschien slechts enkele vrienden, doch met een verheven geest, die de eeuwige dingen Gods zoeken.

Ik hoop, dat ge iets van wat we te zamen bespraken, zult overdenken.

Indien ge hulp of raad noodig hebt, schrijf dan onder No. 1914—1918 aan de Redactie, Leger des Heils, Roemer Visscherweg 7, Bandoeng.

Wees in geen opzicht ooit zwak; wees nooit valsch; wees nooit wreed: Vermijd deze drie ondeugden en er is altijd hoop voor u.

Charles Dickens.

Laat ons voor enkele oogenblikken de Heilige Schrift bezien en onze aandacht schenken aan de ervaringen van enkele getuigen.

Denk aan Koning Hizkia, die krank was tot stervens toe. Hem werd gezegd: „Geef bevel aan uw huis, want gij zult sterven en niet leven.” Toen keerde hij zijn aangezicht tot den Heer en hij werd bevrijd van den dood en er werden nog vijftien jaren tot zijn dagen toegedaan. Denk terug aan de geschiedenis en vraag Hizkia, of bidden nut heeft. Vraag den grooten koning, of God Zich neigde tot zijn gebed. Zeker, bidden helpt.

Het vreemdste en het droevigste feit is, dat velen, die zoo dikwijls onderzonden hebben, dat Hij een Waarmaker van Zijn Woord is, en die zoovele bijzondere en kostbare beloften hebben ontvangen, toch zoo vaak aarzelen den geheelen last van hun nooden bij Hem te brengen en te rusten in eenvoudige en geheele afhankelijkheid van Zijn onfeilbare genade.

Roep een getuige uit het Nieuwe Testament op en hoor wat zij te zeggen heeft. Een Kananeesche vrouw, die een dochter had, die deerlijk van den duivel bezeten was, zal u haar eenvoudige geschiedenis vertellen. Zij was een onwetende ziel, maar zij wist, Wien zij aan moest roepen. Zij maakte geen aanspraak op Christus als den Zoon Davids, want zij was een heidin, maar zij was bereid met een hond vergeleken te worden ter wille van haar dochter. Zij hield sterk aan in het geloof bij den Zoon van God en haar dochter werd genezen. Vraag haar, of bidden eenig nut heeft en de tranen van dankbaarheid, die er over haar gelaat vloeiden, zullen het antwoord zijn.

Laat ons naar de gevangenis in Filippi gaan. Het is middernacht en twee apostelen, die vervolgd worden en nu in de gevangenis zitten, zingen liederen en bidden tot God. Er komt een aardbeving, de fundamenten van de

HOUDT UW ST.

GEN
S.P.F.

De verwoestende invloed van den oorlog ten van den mensch, is reeds zoo dik geweest, dat we geneigd zijn een weinig waarschuwend stem doen hooren.

Zij doen ons denken aan een kiffachtig vertelt, dat hij nat worden zal, als hij de immers wel, dus waarom al die drukte?

Persoonlijke gewoonten, hoffelijkheid, worden aangerand door den alles verwoestenden onszelven zeer nauw moeten onderzoeken, om worden door dit voortstuwende, doordringende

De fatalistische aanvaarding van een ge de scheiding van vertrouwde vrienden en gelief met niet gelijkgestemde en vaak onsympathie oorlogsinspanning verbonden, doen alle hun als normaal werd beschouwd, nu in ongenade

Niemand kan oprecht het welzijn van de over deze zaken na te denken. Vele tragische Levens zijn verwoest, gezinnen ten onder gega

Het is echter in het bijzonder over wat in in deze dingen, waarover ik zou willen spreken migen denken onnoedig hoog. Doch wij, he wenschen, dat hij dit blijven zal.

Onze menschen zijn als het ware omslo gewoonten zijn geworden. Deze reglementen intelligent, zelfverloochenend gedrag en zelfo

Zeer, zeer veel gebed en krachtsinspanning te verheffen en te handhaven gedurende de la

Helaas, in vele deelen van de wereld, w oorlogsgeest doorgedrongen. Doch dit mag voo en een vrijheid-gevend teeken.

Aanpassingsvermogen aan nieuwe streng in het uiterlijke leven is veranderd. Doch zou vertoonen, om naar beneden getrokken te nemen.

B.V. (dit geldt voor andere landen dan in sommige korpsen de zusters haar plaats in waarom de oorlog onze beschermende, verdedigend gedrag, naar beneden zou halen.

In enkele korpsen is de schare makers, teruggebracht tot een klein groepje. Maar on nauwgezet mee-dragen en blij, opgewekt die den. Zij moeten niet verdwijnen. Ik ben er verdwijnen.

De heilsoldaten, die hun militairen di zins ontheven te worden van de verplichting genomen. De grootste meerderheid strijdt is mijn groot verlangen, dat zij gedragen e wachting, die hun kameraden van hen hebl vallen te zeggen: „Och kom, je kunt niet .. „Dat is alles goed en wel in vredetijd, doe

Omstandigheden kunnen veranderen, d disciplineerd, wakker Leger om de groote ta zal ons vlugger deze eigenschappen ontroo geest dezer eeuw.

Gedurig gebed, vastberaden waakzaam zal ons helpen onzen standaard hoog te ho

Ik schrijf u in dezen geest, omdat veld, dag, mij de noodzakelijkheid van waakzaam

VAN
HART
tot
HART
MET ONZE
„JONGENS”

gevangenis schudden en de deuren worden geopend. Geen van de gevangenen ontsnapt, maar de stokbewaarder wordt gered. Vraag Paulus en Silas, of bidden helpt. Vraag den stokbewaarder van Filippi, of God het groep van Zijn dienstknechten, die onrechtvaardig behandeld worden en in de gevangenis zijn, hoort. Is dit niet nog een voorbeeld van het nut, dat gebed heeft?

Vraag den grooten leiders der Christenheid uit de geschiedenis. Vraag William en Catherine Booth. Vraag Finney, den rechtsgeleerde. Vraag den heilige, Fletcher, vicaris van Madeley. Vraag John Knox, den Wesley's, den Covenanters. Vraag duizenden en tienduizenden, of bidden eenig nut heeft. Vraag aan de talrijken, die dag aan dag van God afhankelijk zijn, om te kunnen helpen, schragen en ondersteunen. Vraag de moeder, die zich over de wieg van haar ziek kind buigt en tot God bidt, totdat de koorts wijkt van het kleine lichaampje, zoodat het weer normaal wordt en gevoed kan worden. Vraag maar overal en de werkelijkheid van bidden en het antwoord daarop wordt volledig bewezen. Het is zeker en waar, dat God het gebed verhoort!

GEEF

1. Pas op uw tong. Sta haar niet toe, dat ze Ze is voor iets beters geschapen.
2. Pas op uw oogen. Laat niet toe, dat ze d'e verkeerd zijn.
3. Pas op uw ooren. O, dat ze toch noo zinnige liederen en woorden! Ze zijn liefelijk.
4. Pas op uw lippen. Geen sterke drank
5. Pas op uw voeten. Ze behooren niet t als boodschapper van goede en aange
6. Pas op uw handen, dat ze niet stelen, n dingen te schrijven. Gevallenen op te heff
7. Pas op uw gedachten; laten ze zich bez dingen worden eerst gedacht en dan geda
8. Pas op uw hart. Ban de zonde er uit en g Jezus Christus en laat uw hart Hem tot ee

DAARD HOOG!

RAAL G. L. CARPENTER
EKT TOT ZIJN SOLDATEN

et moreel zoowel als de zeden en gewoon-
het onderwerp van geschrift en gesprek
uldig te worden op hen, die telkens een

svrouw, die steeds weer haar echtgenoot
ingaat terwijl het regent. Hij weet dit

oeglijkheid, diep gewortelde beginselen,
oorlog en wel in zulk een mate, dat wij
ontdekken in hoeverre ook wij aangetast
kwaad.

vongen aanpassen aan de omstandigheden,
den, de eenzaamheid zoowel als de omgang
elementen, onvermijdelijk aan een intense
leel om den levensstandaard, die vroeger
e doen vallen.

a mensch ter harte nemen, zonder ernstig
beurtenissen hebben zich reeds afgespeeld.
n.

zou willen noemen het „Leger-standpunt”
Onze standaard is hoog, zeer hoog. Som-
soldaten, weten, waarom hij hoog is en

en door vele reglementen, welke Leger-
schen een heilige onbezorgdheid, krachtig,
offerenden dienst.

g zijn noodig geweest om dezen standaard
ste 70 jaar.

ar het Leger werkt, is de oorlog en de
ons niet beteekenen een verontschuldiging

s omstandigheden moet er zijn, want veel
moeten elke neiging terugwijzen, die zich
worden of „het hek van den dam” te laten

-Indië) tengevolge van den oorlog nemen
het muziekkorps. Doch dit is geen reden,
ven standaard van correct en ridderlijk

y deelnam aan de openluchtsamenkomsten,
oude beginselen van stiptheid, voorkomen,
behoeven daarom niet verkracht te wor-
doordrongen, dat gij verwacht, dat ze niet

licht gingen vervullen, wenschen geens-
lie zij in het burgerleven op zich hebben
goeden strijd op prachtige wijze en het
berkt zullen worden door de hooge ver-
laat ons vooral niet in de gewoonte ver-
achten, dat zij dit nu ook zullen doen” of
omstandigheden zijn veranderd”.

beginselen niet. Wij wenschen een gedis-
an heden en morgen te vervullen. Niets
dan een overeenkomst te sluiten met den

en een geest van overwinnen-of-sterven,
en den geest van den oorlog te weerstaan.
en, die mijn aandacht vragen van dag tot
1 dringend op het hart hebben gebonden.

CHT!

de, onvriendelijke, onware woorden spreekt.

istigen op onreine platen of andere dingen,

end zijn voor slechte gesprekken, dubbel-
t om te luisteren naar al wat rein is en

reine taal mogen ze bezoedelen.

elen op slechte paden, maar u te dragen
ngen.

laan, noch gebruikt worden, om slechte
te zegenen — dat is hun werk.

uden met goede dingen. Alle verkeerde
it reine gedachten volgen reine daden.

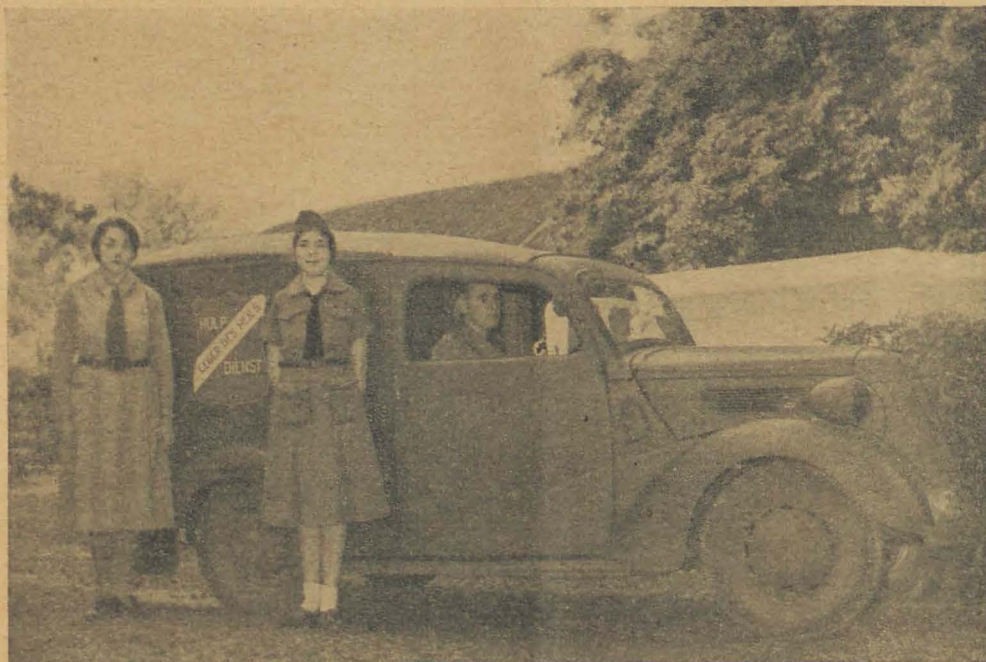
en duivel er geen plaats, maar verheerlijk
oning zijn.

„HALLO! Is de wacht-commandant daar? Wij komen met warme koffie!”

Snorrend staat de Mobiele Cantine van het Leger des Heils bij een der afgelegen wachtposten in den omtrek van Bandoeng, terwijl de duisternis zich als een beschuttend kleed legt over de stad en haar defensie-werken.

„Koffie!” roept met stentorstem de dienstdoende wacht. Het werkt als een tooverwoord, want „binnenrijden!” klinkt het commando en dan zoekt de auto met het roode schild „Hulpdienst Leger des Heils” zijn weg tot bij het wachtlokaal.

„Wat doet u ons daar een geweldig plezier mee!” klinkt het spontaan en met graagte worden de koppen met geurige koffie in ontvangst genomen,

De Mobiele Cantine te Bandoeng.

door een der zuster-officieren binnen-gebracht.

„Hartelijk dank!” van de mannen in grijsgroen en „Goede wacht” van de heilsofficieren en verder gaat het!

’t Is voorzichtig rijden langs den donkeren weg. Gelukkig houdt de regen op, die aanvankelijk dreigde het een natten avond te maken. Binnen rinkelen de koppen, die door de zuster met ware handigheid in het donker worden gewasschen en gereedgemaakt voor een volgende halte.

„Vier-en-twintig koppen!” luidt het antwoord op onze vraag: „Hoeveel man?”

EEN OUD GEBED.

Gelijk het hert
schreeuwt naar de waterstroomen,
zoo schreit mijn ziel
om, Heer, tot U te komen,
tot U, Dien bovenal zij mint.

Zij dorst, mijn ziel,
naar U, heur Licht en Leven:
zij dorst naar U,
Wien zij zich heeft gegeven
en Dien zij aanhangt als een kind.

Wanneer zal ik
Uw aangezicht aanschouwen?
Wanneer U zien,
o God van mijn betrouwen,
God mijns geloofs, mijn sterke God?

Mijn tranen zijn
Mij ied'ren dag tot spijsje:
Met wreedten spot
tart mij de wereldwijze:
Ei zeg, ei zeg, waar is uw God?

En toch, mijn ziel,
moet ge u niet nederbuigen;
en toch, mijn ziel,
moet gij van Hem getuigen,
moet ge in mij niet onrustig zijn;

daags zal de Heer
u al Zijn goedheid tonen;
des nachts zal Hij
met lied'ren bij u wonen,
u heel de eeuwigheid goedgunstig zijn!

Nellie van Kol.

Avonddienst met de Mobiele Cantine te Bandoeng

Een heel clubje komt naar buiten en schaaft zich in afwachting gezellig om den open wagen. „O, nog een zuster” klinkt het dan als ze naar binnen gluren en daar de heilsofficier in P.V.-uniform bezig zien met de koppen. „Dat ruikt goed!” zegt er een, terwijl de gloeiend heete koffie uit de groote bus stroomt in de „mok” die voor het doel al werd meegebracht.

„Zoo taaie, ben jij d'r ook nog? 'k Dacht, dat je sliep”, plaagt er een zijn kameraad, een langen kerel, die met een gemaakt lijzige stem vraagt om

geheim van mevrouw Adjudant Barteling, die zoo prachtig elken avond zorgt voor deze honderden jongens. „Nee, maar deze flinke deken houdt de bus urenlang warm.”

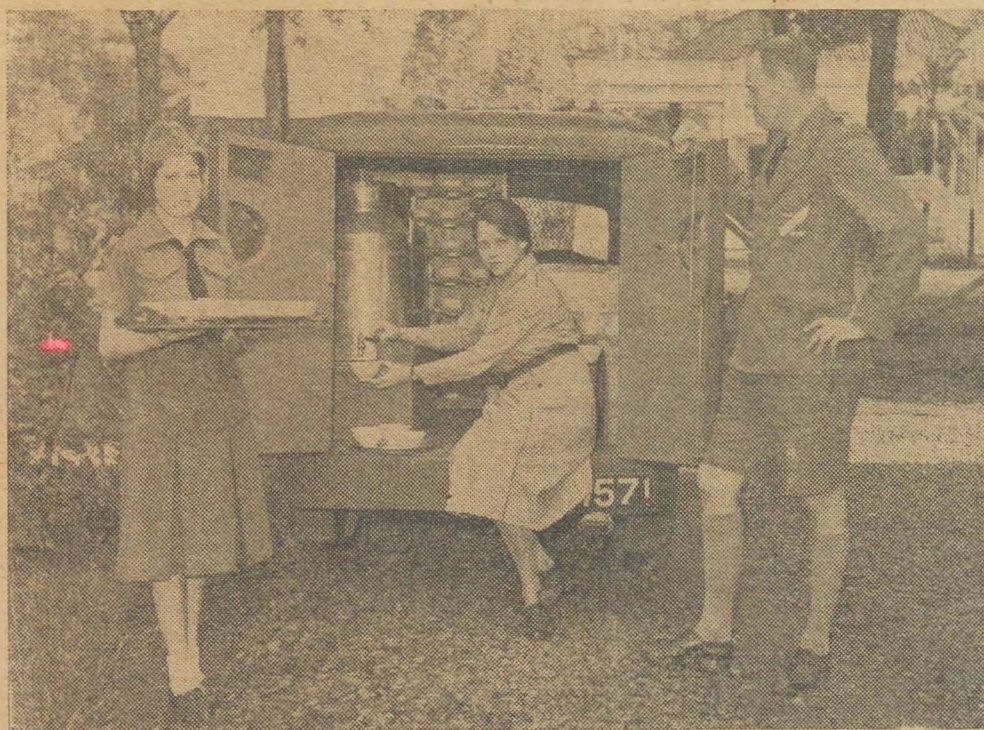
„Malam baik”, klinkt het opgewekt van beide kanten en voort gaat het.

Zoo wisselen Europeesche en Indonesische posten elkaar af, den ganschen avond vanaf zeven uur tot tegen half twaalf. Heeren van ontwikkeling en stand als landstormers, Amboneesche beroepsmilitairen, wacht-commandanten en minderen, allen zijn even blij voor een kop koffie; rang en stand vallen op dien donkeren avond weg, immers ze staan allen voor één doel daar: waken voor de veiligheid van land en volk, huis en hof, ook van hun geliefden en hun naaste.

Wat zoo bijzonder uitkomt op zulk een avond is, dat een vriendelijke daad en een vriendelijk woord bij een ieder ingang vindt en het beste wakker roept in den mensch. Daar was het denken aan anderen. Zooals bij een der wachtten voor een rijksinstelling. „Boeat personeel dari kantor ini djoega ada?” En bij het bevestigend antwoord een tevreden gezicht en vlug aandrivende beambten met hun kroezen.

Zoo'n rondgang langs de vele posten in het hartje van de stad en op eenzame buitenwegen, doet meer zien dan stramme soldaten met de bajonet op 't geweer. Het doet menschen zien, beschaafd, hartelijk, belangstellend, dankbaar, sommigen heel eenvoudig, doch die allen zonder onderscheid met opgewektheid hun taak vervullen en waken en wachten.

Onwillekeurig kwam de gedachte tot ons, terwijl wij den donkeren weg afreden, welke gedachten er in hen zouden opklimmen gedurende de lange wachtten. Natuurlijk aan allen, die ze achterlieten thuis: vrouw en kinderen en geliefden. Ook aan den vijand en den bloedigen strijd, die gestreden wordt. De gevallenen, waarvan ze sommigen kenden doch onze bede was, dat ze bij het opzien naar den donkeren hemel om mogelijk gevaar te ontdekken, hooger zullen blikken, opblikken tot den Almachtige, Die hun Bewaarder wil zijn, hun ziel wil behoeden en „Die nooit slumert noch slaapt.”

Een kijkje binnen in de Cantine.

Cliché A.I.D.

een extra groote portie. Die ze natuurlijk krijgen! „Panas betoel!” zegt er eentje, wiens aluminium beker goed heet wordt. „Bagoes”, is 't antwoord en vol belangstelling komt iemand, die 't eerst klaar is, het geheim van de heete koffie ontdekken. „Ada api dibawah?” vraagt hij, onderwijl glurend onder den grooten ketel. „Nee”, antwoordt de zusterofficier, en dan verradt zij het

Sedert Oudejaarsavond rijdt bovenbeschreven Mobiele Cantine van het Leger des Heils elken avond vanaf zeven uur de vele wachtposten in Bandoeng af, om op deze wijze onze mannen te helpen. Ook in Soerabaja rijdt sedert langen tijd — Mei vorig jaar — een dergelijke cantine, terwijl meerdere cantines in aanmaak zijn.

B.

Kerstklanken-Vredesklanken en dat in dezen bangen oorlogstijd? Kerstklanken, terwijl overal het luchtalarm weerklinkt, vrouwen en kinderen worden gebombardeerd en onze mannen vechten voor de verdediging van huis en haard? Ja, wat wij hieronder laten volgen zijn inderdaad vredesklanken, want het geldt hier niet een aardschen, maar een hemelschen vrede en wat nu zoo opmerkelijk was en zoo sterk uitkwam in de verslagen over het Kerstfeest ontvangen, was juist het verlangen naar zielevrede en de kracht, die uitgaat van den Vredevorst.

In **BANDOENG** leidde de Kommandant verschillende van de bijzondere samenkomsten. De jaarlijksche Kerst-demonstratie, die anders door een 600 à 700 menschen wordt bijgewoond, moest dit jaar met een bekort programma gegeven worden, vanwege de verduistering, doch niettegenstaande dat was een aardig aantal belangstellenden tegenwoordig en werd van het programma genoten.

De Vroegdienst, eveneens onder leiding van den Kommandant, vergezeld van mevrouw Beekhuis, moest dit jaar om 6 uur in de vroege van om 5 uur beginnen, zoodat men eenigszins de stille atmosfeer miste, zoo kenmerkend in andere jaren. Ook gebrek aan ver-

KERST- NAKLANKEN

voermiddel deed verwachten dat de opkomst minder zou zijn dan anders, doch niettemin was de zaal stampvol en er waren vele nieuwe bezoekers, w.o. veel jonge militairen. De gewijde liederen, de rust van het zacht stralend licht van den Kerstboom, alles sprak van vrede en den Vredevorst. Vele gedachten stegen in ons op en een innige bede tot God voor hen, die aan het oorlogsfront dit Kerstfeest moesten vieren. Met ernst en overtuiging wees onze leider op het feit, dat het Christuskind de eenige Hoop der wereld is en zeker stemden in stilte velen met deze overtuiging in. De kinderen van het Kinderhuis en een zangkoor van het korps, verleenden medewerking.

OORLOGSNIEUWS VAN EIGEN FRONT.

Zooals velen, die onze Strijdkreet lezen, weten, is Adjudant Van Kralingen enkele maanden geleden naar **TARAKAN** vertrokken, teneinde het beheer van het Militair tehuis op zich te nemen. Mevrouw en de kinderen bleven in Malang, waar mevrouw op dappere wijze als „moeder” van het Militair-tehuis de belangen van het tehuis en de jongens behartigt. Nu ook wij direct in oorlog zijn en de vijand zijn bommen laat vallen, zit onze makker in de frontlinie en zeker zal met belangstelling gelezen worden, wat hij dag bij dag beleeft. Wij geven daarvan iets door. Een zuiver beeld geeft ook dit schrijven over den prachtige geest, waarin onze mannen strijden voor ons leven en veiligheid, waar wij hen niet naar waarde voor kunnen danken. Dat toch ons voortdurend, oprecht gebed hen allen dagelijks omringe!

„De vuurdoop heeft **TARAKAN** gehad. Niet onopgemerkt heeft de vijand een aanval op ons eiland gedaan; natuurlijk mag en kan ik niet meer kenbaar maken in mijn schrijven, maar wij hadden en beleven nog moeilijke tijden. Dag en nacht vol spanning, de ééne minuut niet wetend, wat de volgende ons brengen zal.

Meerdere malen heb ik met de rijdende cantine ijlings de vlucht moeten nemen, zelfs eens tweemaal in één uur midden op het aanvaldoel met de jongens om ons heen.

De dapperheid en de moed van onze jongens is voor ons allen een ware bezieling, terwijl de dood door honderden kogels hun om de ooren fluit, zijn ze onverschrokken en blijven vastberaden op hun posten, trachtend den vijand te vernietigen en wij zijn er zeker van, dat hij gevoelige klappen gekregen heeft. Bid voor onze dappere jongens!

Direct na een grooten aanval ben ik naar de posten gegaan met de cantine, om te zien, hoe het was. Gode zij dank allen in leven, maar de dood dichter bij dan een mensch zich denken kan. Met een glimlach op hun gezicht kwamen ze mij begroeten. Fijne kerels! God zegene hen! Opnieuw is het bewezen, dat de leiding in goede handen is en wij gaan voort, geloovende in de overwinning. Al ons vertrouwen hebben wij op God, van Wien wij weten, dat Hij ons niet zal begeven of verlaten, maar ons ook in tijden van grooten nood een Sterkte en Burcht zal zijn. Halleluja!

Majoor Koning, die juist het bombardement in **MEDAN** had meegemaakt, schreef den Kommandant op 4 Januari over haar bevindingen. Deze zijn weer van geheel anderen aard, daar zij niet voor militairen, doch voor kinderen te zorgen heeft.

Een gedeelte van het huis was juist met de Kerstdagen in beslag genomen voor de huisvesting van een flink aantal mannen van de R.A.F. die gedurende het bombardement, in dit Tehuis, dat vlakbij het vliegveld gelegen is, goede hulp hebben verleend. De Majoor vertelt o.m. het volgende:

„Zondagmiddag (28 December) waren we allen gaan rusten en het was erg stil in de natuur. Om ongeveer twee uur hoorden wij

een groot lawaai, geen sirenes, en de bommen vielen al. Ons huis dreunde en schudde, de ramen vielen hier en daar in scherven (hoewel ze beplakt waren). De Adjudante en ik waren in één kamer, de andere officieren waren op de afdelingen bij de kinderen. Wij konden niemand meer bereiken, alleen maar bidden. Ik kon nog vlug alle ramen sluiten en ging toen onder het bed. Het was alsof de hel boven ons was losgebarsten. Ik bad voor de arme kleintjes van Majoor Ingham (de directrice van het Chineesche Kinderhuis, waar veel baby's en kleuters zijn). Even ging ik kijken door het raam en zag vlammen en rook van het vliegveld opstijgen. Verder bleef ik maar heel, heel stil. Even later kwamen de mannen van de R.A.F. kijken, hoe het was en kon ik naar de slaapzaal van de jongens. De vijand was begonnen om haar te mitrilleren, er was een gat in het plafond en een gat in het laken en den bultzak. De kinderen lagen onder de bedden. God heeft ze allen gespaard. Wel waren ze erg bleek en nerveus, wat wel te begrijpen is, nietwaar. Bij de meisjes was ook alles in orde en wij hebben God gedankt voor Zijn bewaring.

Zondagnacht zijn we allen bij de kinderen gaan slapen, aangekleed onder de bedden, alle ramen dicht. Het was vreeselijk, doch er zijn erger dingen.

Den volgenden morgen is men begonnen met de evacuatie van de kinderen van beide tehuizen. Allereerst naar een woning op Loeboek Pakem, doch later werden door een administrateur van een in de buurt gelegen onderneming enkele meer geschikte en nog veiliger gelegen woningen aangeboden, waarheen de kinderschaar van beide tehuizen nu is overgebracht met de officieren. Veel hulp en bijstand van den Assistent-resident en andere autoriteiten is ontvangen. Natuurlijk is het behelpen, doch met tact en liefde schikt men zich en wordt de gezamenlijke huishouding voortgezet. Voor het onderwijs van de kinderen wordt een schikking getroffen.

Brigadier Brandt schreef op 28 December vanuit Menado: „Gisteren hebben wij de eerste aanvallen gehad van den vijand in het mitrilleren van copra-goedangs bij de haven, dichtbij de Olieopslagplaats „Socony”. Vier en twintig copra-loodsers zijn nu afgebrand; 3000 blikken olie zijn gered. Vanmorgen kwamen weer Japansche vliegtuigen over en er is voortdurend luchtalarm. Het werken is hierdoor zeer moeilijk, daar de menschen vluchten en wij soms zeer lang achtereen moeten schuilen. Toch houden wij nog zoo-veel mogelijk onze bidstonden en doen wat wij kunnen, om de menschen te helpen.”

Zoo staan ook de heilsofficieren in het midden van het oorlogsgewoel, trouw en moedig op hun posten. Moge God onze makers in het bijzonder op de buitengewesten bewaren en zegenen! (Sedert is alle contact met Tarakan en de Minahassa verbroken, doch wij vertrouwen, dat onze makkers niet tegenstaande den toestand, hun vertrouwen zullen behouden en hun naaste dienen.)

Ook het feest in het Kinderhuis onder leiding van onze Kommandants was goed. Vele contribuanten waren gekomen, om mee te genieten. Op zeer eenvoudige wijze vertelde de Kommandant de Kerstgeschiedenis, waarnaar met spanning geluisterd werd evenals naar het verhaal door mevrouw Beekhuis gedaan. De kinderen hadden een ongestoord echt feest en hun stralende vreugde bij het ontvangen der geschenken was een weldaad voor allen, die er getuige van waren.

In **SOERABAJA** was de leiding der Kerstsamenkomsten in handen van den *Chef-Secretaris*.

De *Vroegdienst* in korps I had vele belangstellenden getrokken, de zaal was geheel bezet en zelfs moesten sommigen zich met een staanplaats vergenoegen. Een kinderzangkoor gaf medewerking, terwijl de prediking van den Kolonel veel zegen bracht.

De Heiligingssamenkomst werd dien morgen gehouden in het Militair-Tehuis. Nu waren weer vele anderen opgekomen om de Vredesboodschap te hooren. Majoor Lehmann zong ter afwisseling een Fransch kerstlied.

Een vereenigde maaltijd met alle officieren en het personeel van het „William Booth”-ziekenhuis volgde des middags. Dit was niet slechts een uur van kameraadschap, doch na den maaltijd volgde ook een oogenblik van rijken zegen door het woord van hart tot hart, dat door den Kolonel werd gesproken.

Nog volgde dien dag een bijeenkomst voor volwassenen en kinderen van korps IV. Halverwege moest de Kolonel de leiding overgeven, om weer op tijd in korps II te zijn, waar een volle zaal hem wachtte. Het was een geestelijk feest met getuigenissen en Kerstzang van het zangkoor van het Ziekenhuis, die zeer gewaardeerd werd.

Tweede Kerstdag op Semarong, waarover afzonderlijk iets verteld wordt, terwijl des middags eerst in korps V en daarna in korps III een gezegende Kerstdienst werd gehouden. De zaal was stampvol en de prediking van den *Chef-Secretaris* werd met graagte aangehoord.

In **BATAVIA** stond de Kerstavond voor de contribuanten van het Meisjeshuis onder leiding van de Kommandants. Een mooie schare vrienden van ons werk was tegenwoordig. Lieder van de meisjes en kinderen wisselden het gesprokene af. Mevrouw Beekhuis vertelde aan de inwonsters van het Huis zelf een mooi Kerstverhaal, waarnaar echter de gasten ook met aandacht luisterden.

De samenkomsten op *Eersten Kerstdag* werden geleid door *Majoor Ramaker* en waren goed. Vooral in korps II werd een groote schare bereikt en kwamen ook enkele zielen tot Jezus.

In **SEMARANG** werd op de Bedelaarskolonie een bijzonder gezegend Kerstfeest gevierd. Uit een rapport hieromtrent van mevrouw Wikdal nemen wij het volgende over.

Op Kerstmorgen om half 6 vulde een groote schare onze zaal, die tot de laatste zitplaats toe was bezet en op den vloer een 30-40-tal kinderen. De bijzondere beteekenis van een Kerstfeest in dezen tijd was hun tevoren duidelijk gemaakt; zelden hebben wij het zoo stil gehad in de zaal. Het was de eerbied voor het Kind Gods, Dat gekomen was als Redder der gansche menschheid! Op de aangezichten van deze arme verwaarloosde menschen stond te lezen, dat zij verwachtten iets te ontvangen. Ook de Heiligingssamenkomst daarop volgend was bijzonder gezegend. Wij stonden stil bij het licht en bij de *schuilplaats*, die elk mensch in Christus kan vinden. Met groote aandacht werd geluisterd. Ook het feest met de zusters van den Gezinsbond was goed. Majoor Palstra kwam den Zondag na het Kerstfeest en droeg 16 kinderen op aan God. Als een na-feest hadden de kinderen op 1 Januari een ontspanningssamenkomst, echt feest met spelletjes en tractaties, 175 waren er bij tegenwoordig. Zoo werd op deze bedelaarskolonie een heerlijk Kerstfeest gevierd.

Kapiteine Reyerse van **MALANG** schreef een opwekkenden brief over wat daar gedaan was en wij mochten er iets uit overnemen. Reeds op 19 December was men begonnen met een Kerstdemonstratie in Sociëteit „Concordia”, welke door een 400 à 500 menschen werd bijgewoond. Op Kerstmorgen was de zaal bijna te klein. Als alle jaren werd om 5 uur begonnen, sommigen hadden afstanden van bijna één uur gaans door diepe duisternis, bijna tastend moeten afleggen. Doch het verlangen des harten dreef hen. De maaltijd voor ouden van dagen, het feest voor arme kinderen was fijn. Het mooiste moment was echter op 2den Kerstdag, toen de kinderen „den dank aan het Christuskindje” vertolkten en vijf zielen den Heiland zochten.

BLITAR, TOEREN EN MALANG.

Door den *Chef-Secretaris* bezocht.

Op 27 December bezocht de *Chef-Secretaris* korps Blitar. Ofschoon Kapitein de Bree weg is om zijn militairen dienstplicht te vervullen, houdt de Kapiteine de vlag hoog, bijgestaan door Majoor Van Oudheusden, die haar met deze taak zoo veel mogelijk helpt.

Des avonds werd een mooie samenkomst geleid in **TOEREN**.

28 December vond den Kolonel in **MALANG**, waar des morgens een rijk gezegende samenkomst werd geleid in korps I en des avonds in korps II.

De „Zonnestralkabouters van **BANDOENG I**

Jammer genoeg is de groep gebroken, daar veel kabouters in een anderen hoek van het Kabouterland zijn gaan wonen, maar... Kabouters blijven ze en gaan in Garoet trouw voort met hun spel.

EEN ZONNESTRALEN-KABOUTER-LIED.

Zonnestrallen gaan voorbij,
Zingend 't Zonnestrallenlied, zoo blij.
Ieder kind van acht en meer,
Kom met ons, dat ge schijnen leer!

Koor:

Schijn maar blij,
Met vreugdevol gelaat.
Al tezaam, een ieder, waar zij gaat
Zonnestrallen, zonnestrallen
Voorwaarts, voorwaarts, steeds paraat.

Bruin zijn d' uniform en hoed,
't Motto luidt: Doe altijd goed!
Zonnestrallen, doe je plicht,
Wees op aard een schijnend licht.

Steeds gehoorzaam, toegewijd,
Lief en vriend'lijk 't allen tijd.
's Morgens, 's avonds bidden wij:
„Heer, houd ons van zonde vrij!”

Naar het Engelsch door: W. Meijers-Boode.

**OFFICIEELE
MEDEDEELINGEN**

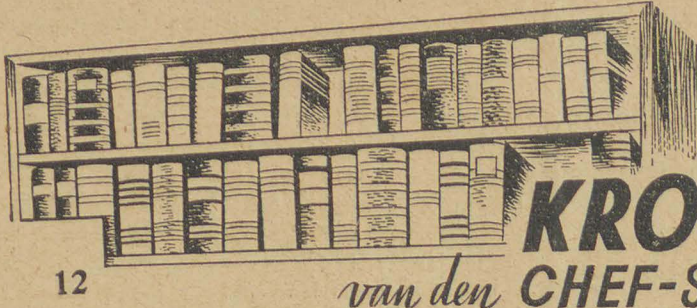
NATIONAAL HOOFDKWARTIER.

AANSTELLINGEN :

- Majoor I. E. Andersson naar Magelang I en II.
Majoor J. Th. Cardinaal naar Poerwonegoro.
Majoor M. Maatita * naar Pekalongan.
Majoor V. Midtbö * naar Koendoer, Leprozerie (i.b.).
Majoor H. Palm naar Koendoer, Leprozerie.
Majoor J. A. H. Uylings * naar Soerabaja, oorlogswerk.
Adjutant G. Ende * naar Solo.
Adjutant H. F. Hotvedt naar Bandoeng, bijzondere dienst.
Adjutant H. J. ter Telgte * naar Pelantoengan, Leprozerie en Hulp-ziekenhuis.
Adjutant A. Voogt * naar Bandoeng, bijzondere dienst.
Kapitein M. J. Gabriel naar Soerabaja III (i.b.).
Kapitein E. J. J. Hattalaibessy naar Rembang (i.b.).
Kapitein I. Hendrik naar Madioen (i.b.).
Kapitein L. Leimena * naar Cheribon (i.b.).
Kapitein F. Ngahoe naar korps Toeren (i.b.).
Kapitein M. Scherpenisse naar Semarang I.
Kapitein A. Sereta naar Tegal (tijd.).
Kapitein Soehari naar Krengseng (i.b.).
Kapitein G. Spijker naar Bandoeng, J.H.
Mevr. Kapitein Sterk naar Garoet, K.H. en J.H.
Kapitein A. Zitter naar Boegangan, Semarang.
Luitenant Daenoeri naar Poerwonegoro.
Luitenant D. Manuhutu naar Soerabaja V (i.b.).
Luitenant J. Ngahoe naar Rogo Moeljo.
Luitenant J. M. Noya naar Toempang (i.b.).
Luitenant J. Pailaha naar Boegangan, Semarang.
Luitenant Saiman naar Ambarawa.
Luitenant Soewignjo naar Pelantoengan.
Luitenant Tresnosodarmo naar Bendosari (i.b.).
Kdt. Luit. J. Datimesak naar Blitar, K.H. (tijd.).
Kdt. „ J. J. Gabriel naar Bandoeng, bijzondere dienst.
Kdt. „ Han Lian Nio naar Semarang I.
Kdt. „ S. Hatusupy naar Semarang I.
Kdt. „ W. J. F. Ismael naar Bandoeng II.
Kdt. „ F. Kembi naar Bandoeng, Mil. teh.
Kdt. „ L. Lasut naar Djokja, Mil. teh.
Kdt. „ T. Megawe naar Bandoeng, Beatrix Kliniek.
Kdt. „ E. Muskita naar Batavia I.
Kdt. „ J. Napitoepeoloe naar Batavia II.
Kdt. „ H. Nawa naar Soerabaja II.
Kdt. „ J. M. Nelwan naar Malang, Mil. teh.
Kdt. „ M. Nggoeni naar Boegangan, Semarang.
Kdt. „ S. Pipi naar Boegangan, Semarang.
Kdt. „ H. J. Pongoh naar Soerabaja I.
Kdt. „ A. Rattu naar Magelang I.
Kdt. „ A. J. Sahanaja naar Blitar, korps.
Kdt. „ E. Sendow naar Bandeng, bijzondere dienst.
Kdt. „ R. B. Simandjoentak Bandoeng, bijzondere dienst.
Kdt. „ P. Singkali Bandoeng, bijzondere dienst.
Kdt. „ G. M. Talla naar Soerabaja II.
Kdt. „ H. Tampoebolon naar Batavia, Mil. teh.
Kdt. „ Tan Sing Nio naar Magelang II.
Kdt. „ V. Tobing naar Rembang.

Bandoeng, 16 Januari 1942.

A. C. BEEKHUIS,
Terr. Kommandant.

**KRONIEKEN
van den
CHEF-SECRETARIS**

De Kerstfeestvieringen met de verpleegden onzer inrichtingen, de militairen in Tehuizen, kampementen, hospitalen en stellingen, alsmede de bijzondere Kerstsamenkomsten, riepen Kommandant en mevr. Beekhuis, de Chef-Secretaris en mevr. Lebbink en bijna alle Hoofdkwartier-officieren her- en derwaarts. De binnengekomen rapporten vermelden van groote zegeningen. Het is heerlijk in deze tijden van duisternis op allerlei gebied te wijzen op het Licht der wereld, dat de duisternis eenmaal zal verdrijven. De Kommandant leidde Kerstdiensten in Batavia en Bandoeng en was tevens een welkome gast op de leprozen-kolonie „Pelantoengan”. Veel tijd en aandacht werd van onzen leider gevraagd in verband met het treffen van voorzieningen, wegens opvoeding van gebouwen; het evacueeren van verpleegden in onze tehuizen; het doen vervullen van leeggekomen plaatsen door oproepingen van officieren in militairen dienst.

Zelf had ik gelegenheid onze centra in Midden- en Oost-Java te bezoeken en besprekingen te houden met de officieren.

Mobiele Cantines. Wanneer de dagtaak op het Hoofdkwartier en in de inrichtingen en het korps volbracht is, trekken de officieren en makkers des avonds en des nachts er met de mobiele cantine op uit, om de manschappen op de wachtposten van warme koffie te voorzien, wat volgens ontvangen mededeelingen zeer gewaardeerd wordt.

Ook in Soerabaja wordt een dergelijk werk gedaan.

Gaarkeukens en Cantine in Soerabaja. Bij mijn bezoek aan Soerabaja zag ik daar de Majors Lehmann en Tichelaar met de officieren en makkers druk bezig voor de verzorging van de L.B.D.-posten, waarvoor twee gaarkeukens en een cantine zijn opgericht. Eenige duizenden porties warm eten worden daar dagelijks uitgedeeld.

Uitbreiding wordt nog aan dit werk gegeven door opening van meerdere gaarkeukens.

Tarakan en de Minahassa. Onze gedachten gaan in het bijzonder uit naar onze officieren en soldaten in beide genoemde plaatsen. Adjutant Van Kralingen, die met Kdt. Luitenant Simatopang aangesteld is voor het Militair-tehuis in Tarakan, schreef ons op 3 Januari j.l. over de aanvallen, die het eiland te verduren had en den dapperen geest van onze jongens. Voor bijzonderheden verwijzen wij naar de rubriek „Oorlogsnieuws van eigen front”. Bij het lezen daarvan vervult trots en tevens ontroering ons hart om den moed, dien onze militairen aan den dag legden en den blijmoedigen geest, waarmee zij zich aan het grootste gevaar blootstelden.

Wij willen ook gaarne een woord wijden aan den Adjutant, die in alle gevaren vlak naast zijn mannen stond en hun door een

stoffelijke verkwikking middels de Mobiele Cantine, nieuwe kracht gaf en ongetwijfeld met een woord op zijn tijd hielp zich boven de omstandigheden te verheffen.

Sedert is Tarakan gevallen en hebben wij geen nadere berichten van den Adjutant ontvangen. God zegene zijn dappere vrouw, die alleen de teugels van het Mil. tehuis in Malang in handen heeft. Wil onze makkers bedenken in uw gebeden!

Uit de Minahassa hebben wij geen nadere berichten. Hier werken Brigadier en mevr. Brandt met een groot aantal Indonesische officieren. Het Leger des Heils heeft daar 13 korpsen, 35 buitenposten, 10 poliklinieken en vier posten voor wijkverpleging. God zeg onze officieren, plaatselijk officieren en soldaten!

Oostkust van Sumatra.

Ook uit Medan kwamen oorlogsberichten binnen. Majoor Koning, in bevel van het Europeesche kindertehuis schrijft in een langen brief over alles, wat zij en haar officieren hebben meegemaakt tijdens het bombardeeren van het vliegveld te Medan. Behalve de feiten, die eveneens in bovengenoemde rubriek op pag. 6 vermeld zijn, komt in dezen brief tot uiting de prachtige medewerking en hulp, verleend door den Assistent-Resident en den heer en mevr. Van Nes van de Oranjeschool, die alles deden om de eerste evacuatie van de kinderen te bespoedigen en die in de allereerste noodden voorzagen. Later was het de onbekende administrateur van een verder gelegen onderneming, die een veilig tehuis voor de kinderen had gevonden. Een bewijs, hoe in deze tijden allen één zijn en hun sympathie ook voor ons werk op praktische wijze betoonen. Onze hartelijken dank aan allen!

Evacuatie. Voorzorgsmaatregelen tegen een naderden vijand en opvoeding van gebouwen door de autoriteiten, hebben ons gedwongen de aan onze zorgen toevertrouwde patiënten en kinderen naar meer veilig gelegen plaatsen te evacueeren.

Majoor Tichelaar, van de leprozen-kolonie te Semarogeng bij Soerabaja, schrijft ons, dat hij met zijn 200 patiënten naar Poentir bij Lawang gaat, zooals reeds geruimen tijd geleden geregeld was. Het Kinderhuis en Jongenshuis te Bandoeng zijn overgebracht naar Garoet.

Ook het welbekende Hoofdkwartier aan de Javastraat te Bandoeng, waar wij dit jaar het feit zouden gedenken, dat daar gedurende 25 jaar de Leger-activiteiten over onze geheelen Archipel zijn geleid, moest verlaten worden. Het „Hoofdkwartier” heeft nu een bescheiden plaatsje gevonden in den nieuw gebouwd vleugel van het Jongenshuis te Bandoeng. De andere vleugel is in gebruik voor de grootere jongens, die de „Dick de Hooghschool” en andere vakscholen bezoeken,

BELANGRIJK.

Heilsoldaten, recruten, bekeerlingen en volgelingen behoren bij registratie voor Militaire en Burgerlijke dienstplichten hun Godsdienst te vermelden als: „Leger des Heils”. Dit is uw goed recht en iedere weigering van de zijde der autoriteiten behoort aan het Hoofdkwartier te worden gemeld.

Zij, die zich nog niet als behorende tot het Leger des Heils hebben opgegeven, behoren dit alsnog zonder uitstel te doen.

en voor wier opleiding Garoet geen gelegenheid biedt.

Het nieuwe adres voor het Hoofdkwartier is dus vanaf heden:

Roemer Visscherweg 7, Bandoeng.

Moge dit alles maar voor korten tijd zijn! Laat ons bovenal bidden en gelooven, dat de vrede weer spoedig zal terugkeeren in ons schoon Insulinde.

Vaarwellen. Door het in militairen dienst treden van een groot aantal onzer officieren en door het beëindigen van den K.S.-cursus, had een groot aantal vaarwellen plaats. Ook voor het Leger des Heils betekende dit een mobilisatie. Oude banden moesten verbroken worden en nieuwe zullen weer gelegd worden. Moge Gods zegen op al deze veranderingen rusten! In deze verandering van aanstelling zijn ook begrepen Majoor en mevr. Midtbö en Majoor en mevr. Uylings, die jarenlang met veel toewijding en liefde onder de leprozen, respectievelijk in Pelantoengan (bij Semarang) en Koendoer (Zuid-Sumatra) hebben gearbeid.

Veldtocht. Wij verwijzen onze officieren en soldaten naar de aankondiging in de „Strijdkreet”, betreffende den nieuwen Veldtocht. Het veldplan is gereed, de instructies zijn uitgezonden naar de D.O.'s en al de officieren. De gewijzigde levensomstandigheden geven ons grooter gelegenheid de Boodschap des Heils uit te dragen en in deze tijden ziet men naar de komst van de(n) heilsofficier uit om nood te lenigen, smart te heelen, vertrouwen te geven. Laat niet alleen het burgerlijk eh militair front paraat zijn, maar ook het front der heilsoldaten!

Onze familiekring. Onze hartelijke gelukwensen aan de Kapiteins de Bree bij de geboorte van hun tweeden zoon Benny. Moge hij opgroeien tot vreugde van zijn ouders.

Een mooie gift van Amerika. Door den Kommandant werd telegrafisch bericht ontvangen van Commissioner Edward Parker, Nationaal Secretaris van het Leger des Heils in geheel Amerika, dat 1000 dollars zou worden overgemaakt als gift voor de Mobiele Cantines, die sedert het uitbreken van den oorlog in werking zijn gesteld.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

De Terr.-Kommandant.

7 Februari — Kaliwoengoe; 8 — Semarang I v.m., Boegangan n.m.; 9 — Krengseng en Bendosari; 10 — Koedoes; 11 — Pati; 20 — Djokja; 21 — Malang; 22 — Soerabaja I en III verenigd v.m., Soerabaja II en V verenigd n.m.; 23 Ngawi.

De Chef-Secretaris en mevrouw Lebbink,

vergezeld van Brigadier Hiorth.
14 en 15 Februari — Poerwonegoro; 16 — Saporan; 17 — Poerworedjo; 18 — Magelang; 19 — Solo; 20 — Djokja*.
* Met den T.C.

Brigadier Loois.

7 Februari — Kaliwoengoe*; 8 — v.m. Semarang I*, n.m. Boegangan*; 9 — Krengseng en Bendosari*; 10 — Koedoes; 11 — Pati; 17 — Tegal; 20 — Djokja*; 23 — Ngawi*; 26 — Semarang I*.
* Met den T.C.

Majoor Brouwer.

1 Februari — Djember; 2-3 — Banjoe-wangi; 4-5 — Kasijan 12 — Bandoeng I; 21 — Krengseng; 22 — Bendosari; — 24 — Bandoeng Nirom.

**„OP TEN STRIJDE”
VELDTOCHT VOOR HET NEDERLANDSCH-INDISCH TERRITORIE**

Zooals wij in ons vorig nummer reeds bekendmaakten wordt gedurende de eerste drie maanden van dit jaar in alle korpsen een bijzondere poging gedaan voor de redding van zielen onder volwassenen en jongelieden.

De voorbereidende schikkingen voor dezen Veldtocht zijn gedurende de afgelopen maand gemaakt en in Februari zal een intensieve aanval gedaan worden op de machten der duisternis. Hieronder geven wij het programma:

Zondag 1 Februari	Dag van Gebed
2-7 „	Bijzondere poging voor de verspreiding van de „Strijdkreet”, „Pemberita Peperangan”, Evangeliën, tractaten, door te vormen brigades.
Zondag 8 „	Dag, gewijd aan literatuur-propaganda.
9-14 „	Week van huisbezoek bij vroegere makkers en vrienden, etc. door huisbezoek-brigades, vooraf gegaan door korten bidstond in de zaal of het centrum van een wijk.
Zondag 15 „	Dag van Verlossing.
16-21 „	Iederen dag bijeenkomsten in bijzondere zalen, wijk- en huissamenkomsten.
Zondag 22 „	Dag van getuigen.
23-24 „	Bekeerlingen-samenkomsten.
25-27 „	Een serie van drie Heiligingssamenkomsten.
In de laatste bijeenkomst oproep voor P.O.'s J.L.-werkers.

RADIO-UITZENDING

N. I. R. O. M.

24 Februari 19.40-20.00 uur
Morgenwijding:

Majoor M. M. BROUWER

P. M. Y.

11 Februari 9.45-10.00 uur
Morgenwijding:

Adjudante J. E. van LITH

DE PADVINDERS PARAAAT!

Nu Ned.-Indië in daadwerkelijke oorlog is en ook van onze Padvinders vele diensten gevraagd worden, zijn wij den Hoofdcommissaris van den Padvindersbond zeer erkentelijk voor de toestemming uit de onlangs verschenen brochure „Zij waren paraat”, enige schetsen te mogen overnemen van heldendaden door padvinders in Engeland verricht. Zij spreken voor zichzelf. Wij beginnen met de onderstaande en weten, dat ook onze jongens en meisjes in tijd van nood een even grote moed zullen betonen als hun medepadvinders in andere delen van de wereld.

Hij bracht het hoogste offer.

Hij was net zestien, één van de vele duizenden Britse jongens, die sedert die noodlottige dag in September 1939, de wereld hebben getoond, dat jongens mannen kunnen zijn in het uur der beproeving. Zijn naam was Dennis Melville. Dennis heeft het hoogste offer gebracht. Hij gaf zijn leven door zijn plicht te doen.

Het gebeurde op een middag. De sirenes waarschuwd, dat er een luchtaanval op komst was. Binnen enkele minuten regende het brandbommen op het dak van het pand, waar Dennis aan het werk was. Hij had bij de Padvinderij geleerd, hoe hij branden bestrijden moest en hij meldde zich dus aan als vrijwilliger om de brand te helpen blussen. Terwijl hij een van de bommen bewerkte, ontplofte deze en verwondde hem dodelijk. Voor deze en andere daden van moed werd hem na zijn dood het zilveren Padvinderskruis voor dapperheid toegekend.

Onderstaande brief van zijn moeder, geschreven aan den Commissaris van den jongen, is een prachtig getuigenis voor iemand, die nog zo jong was.

„Ik wil U alleen danken voor Uw zeer vriendelijke brief bij de dood van onzen lieven jongen. Zijn leven was een prachtig leven. Het werk, dat hij gedurende deze oorlog heeft gedaan, is voortreffelijk geweest; hij was een uitstekende Eerste Helper en met zijn kennis van de Nationale Dienst en de L.B.D. heeft hij menigen man beschaamd doen staan. Als er bommen vielen in onze buurt was hij altijd een van de eersten, die verschenen op het toneel van het ongeval, met

zijn E.H.B.O.-tas, (altijd goed voorzien, wat hij van zijn zakgeld betaalde).

Kortgeleden is ons huis door een bom vernield. Zijn werk was prachtig voor zo'n jeugdigen jongen; ons huis was ingestort, maar hij krabbelde uit het puin overeind, baande zich een weg naar de Andersonschuilplaats om zijn E.H.B.O.-tas te halen en werkte verscheidene uren lang temidden van tonelen, die ik hem graag bespaard zou hebben. Ik zal nooit vergeten, hoe hij die nacht thuis kwam, met zijn kleren aan flarden gescheurd door het glas, zijn gezicht zwart en vol schrammen, maar met zo'n heerlijke glimlach — hij had iets beproefd en tot stand gebracht. Een paar uur ging hij nog slapen in de schuilplaats en was om zes uur weer op om mij te helpen een pad te maken door het puin en kleine dingen van waarde te bergen. Dit was zijn hele leven, hulpvaardig, opgeruimd en uitmuntend in alles, wat hij deed.

Bovenal was hij een goede zoon, een lieve jongen voor ons, een echte kameraad voor zijn vader en mij, in alles beminlijk.

Ik heb nog drie jongere kinderen, een verkenners, een padvindster en een kabouter, dus ik hoop voort te gaan. Als zij bij het opgroeien, maar enigszins Dennis evenaren zal ik mijzelf ruimschoots beloofd achten voor de zorg aan hen besteed.”

*

Derrick Belfall was veertien jaar oud. Hoewel de officiële minimumleeftijd voor de L.B.D. zestien is, zeurde Derrick net zo lang tot hij van zijn vader verlof kreeg om als ordonnans dienst te nemen. En toen kwam op een nacht de beproeving. Snel en verwoestend kwam de aanval op de havenstad. Zwarte spring- en brandbommen vielen in de omgeving, waar hij dienst had. Er moest een boodschap worden overgebracht en Derrick werd uitgestuurd. Bommen vielen en hoog in de lucht sprongen granaten. Het regende granaatkartetsen, maar Derrick zette door met ongetemde moed.

Op de terugweg naar zijn post zag hij kans nog meer dienst te verrichten. Met een voetpomp en helemaal alleen, bestreed hij een brand en bluste die. Toen redde hij een zuigeling uit een brandend huis. Kort daarop werd Derrick ernstig gewond van de straat

opgenomen. Hij stierf in het ziekenhuis en zijn laatste woorden zullen zeker toegevoegd worden aan die vele andere beroemde laatste woorden: „Ordonnans Belfall meldt zich. Ik heb mijn boodschap overgebracht.”

JEUGD-PAGINA

VERKENNERS
BIJ HET
BRAND-
BLUSSEN.

Cliché:
„Zij waren paraat”.

EEN P.V.-GOEDE DAAD.

Eens vroeg Knipoog, of we het allen met haar eens waren, om met Kerstfeest iets voor iemand te doen. Wij stemden natuurlijk dadelijk hierin toe. Een kerstboompje zou klaar gemaakt worden.

Ieder moest wat meenemen. Toen ons kerstboompje versierd was, gingen wij naar de door God aangewezen familie heen. Het was een gezegende dag. We hebben gebeden en gezongen. Gods tegenwoordigheid hebben we sterk gevoeld. We danken Hem voor al Zijn goedheid.

Het is altijd prettig om iets voor anderen te doen. Je wordt er zelf blij door. Van dien dag af, beloven we God, om andere mensen blij en gelukkig te maken. En als het mogelijk is, hen veel te helpen. Met een blij en opgeruimd hart, gingen we door den regen, die niet in staat was onze vreugde te dooven, naar huis.

P. L. ZONNEBLOEMEN
PRINSES IRENE GROEP.

LEER ZWEMMEN.

Als een kraantje zonder water,
Als een vloerzeil zonder vloer,
Als een auto zonder wielen,
Als een bootje zonder roer,
Als een elftal zonder voetbal,
Als een deksel zonder pan
Is een jongen of een meisje,
Ieder, die niet zwemmen kan.
Mensenkind! Het is zo heerlijk
O, vooral bij zonschijn,
In het held're, frisse water
Met je zelf alléén te zijn.

't Is niet enkel voor je lichaam,
't Is ook goed voor je verstand;
Niet alleen voor 't hoofd van buiten,
Maar ook voor den binnenkant.
En de hoofdzaak: als je ooit eens
In verdrink-gevaar verkeert,
Moet je laatste zucht dan wezen:
Had ik het toch maar geleerd?

Leer toch hoe een mens kan „drijven”!
Leer toch hoe je „uit moet slaan”,
Héél hun leven, ook op 't droge,
Hebben mensen daar wat aan.

CLINGE DOORENBOS.

Is verschenen in de „Telegraaf”
en in het „Nieuws v. d. Dag” van
2-9-'33.

Klaag niet over 't lot.
Maar besnoei uw wenschen!
Zoek het minder bij de menschen.
Zoek het meer bij God.

NOG MEER KERST-NIEUWS.

(Vervolg van pag 6.)

In Midden-Java was *Majoor Brouwer* de speciale. Uit haar verslag hieromtrent nemen we ook iets over.

Tegal. De vroegdienst was goed, enkele kinderen deden een aardige voordracht met kaarsen.

Poerwonegoro. De samenkomsten waren goed en met de demonstratie op den 2den Kerstdag was de zaal tjokvol. Ook werden 3 Jong-soldaten ingezonden en 12 J.L.-zangcompagnie-leden.

Poerworedjo. Ofschoon de samenkomst door de *Majoor* hier geleid, geen Kerstdienst was, melden wij toch met vreugde, dat de bijeenkomst op den 29sten December daar gehouden goed bezocht was. De jongelui gaven fijne medewerking door een soort zangdienst over „Christus, het Licht der wereld”.

In *Soekaboemi* werden de bijeenkomsten op den 1sten Kerstdag geleid door *Adjudante van Lith*. Ofschoon het voor den eersten keer was, dat er een Vroegdienst gehouden werd, was een aardig aantal bezoekers opgekomen. In alle bijeenkomsten, waaronder ook de Kerstuitdeeling, werden zoowel in het Hollandsch als in het Maleisch de oude Kerstliederen met vreugde gezongen en werd met aandacht geluisterd naar de prediking en de getuigenissen. Een zuster deed de goede keuze.

DE MEISJESGROEP
„PRINSES IRENE”
VAN BANDOENG I
met

Majoor
M. M. Brouwer

„Wij blijven niet stil, gaan moedig vooruit”. Dit is de geest, waarin onze jeugdkorpsen doorgaan. „Ondanks het feit dat veel kinderen geëvacueerd zijn, hebben wij toch geregeld 40 kinderen”, schrijft *Majoor* Lehmann, d.i. 4 klassen, inclusief de Zandbakklas, die door een der grotere meisjes geleid wordt. In December werden 2 Jong-Soldaten ingezegend.

Op mijn Kersttournee had ik de gelegenheid om *Poerwonegoro* te bezoeken, en tijdens een keurig in elkaar gezette jeugddemonstratie, had ik het voorrecht om 3 Jong-soldaten in te zegenen evenals een jeugdzangkoor van 12 leden. Het was een kranige groep, die door *Kapitein Soehari* werd gedirigeerd.

Prijsuitdeeling. Begin Januari heeft in de meeste korpsen de uitdeeling plaats gehad van de mooie boeken, die de kinderen als prijs ontvangen voor trouw bezoek aan onze kindersamenkomsten. De kinderen van onze Kinderhuizen in Bandoeng hebben de boeken ook meegekregen toen ze zijn geëvacueerd. Vol trots lieten de jongens in den trein zien, welke boeken ze hadden gewonnen. Gelukkig behoeven ze niet op te houden met hun

samenkomsten, want hun officieren zijn meegegaan, en de directrice zal wel zorgen, dat alles zooveel mogelijk voortgezet wordt.

Getuigschriften. Ter aanmoediging van de Korpskadetten, die trouw hun schriftelijken cursus volgen, werd besloten om weer zooals vroeger, elk halfjaar een getuigschrift uit te reiken, wanneer een bepaald aantal punten wordt behaald. Voor den cursus C. 1941 (eerste halfjaar) hadden wij het genoegen om 96 getuigschriften uit te schrijven, w.o. 2 eerste met eervolle vermelding van de Hoogere Klas en 10 eerste met eervolle vermelding van de Lagere Klas. Bovendien werden eerste eindgetuigschriften Lagere Klas (3 jaren cursus) uitgereikt aan: *Gretha Beekhuis*, Bandoeng I; *Simon Lalegeor*, Pekalongen; *Lestari*, Semarang O.H.; *Petroes Naga* en *Karsini Palimin*, Kalawara; *Haina Ritoelele*, Manoesi; eervolle vermelding verdient *Gaspar Sigi* van *Towoeloe*. Allen van harte gefeliciteerd.

DE JEUGD voor
CHRISTUS!